

Лари Нивън
Смърт в екстаз

Най-напред пристигна стандартното искане за разрешително за влизане в частен дом. Дежурният полицейски служител записа подробно данните и предаде документа на един чиновник, който се погрижи преписката да стигне до съответния граждански съдия. Съдията доста се поколеба, тъй като неприкосновеността на частния дом бе нещо твърде ценно в свят с осемнайсет милиарда население, но в крайна сметка не можа да намери причина за отказ. На 2 ноември 2123 г. той издаде разрешителното.

Наемателят бе закъснял две седмици с плащането на наема. Ако управителят на „Апартаменти Моника“ поискаше изгонване, сигурно щяха да му откажат. Но Оуен Дженисън не отговаряше, когато му звъняха на вратата или по телефона. Никой не си спомняше да го е виждал от няколко седмици. Очевидно управителят искаше само да разбере дали с Дженисън не се е случило нещо.

Затова му бе разрешено да използва шперца си в присъствието на полицаи.

Така бе намерен наемателят на апартамент 1809.

Обадиха ми се, след като бяха надникнали в портфейла му.

Седях зад бюрото си в Щаба на РАМО и драсках разсеяно безсмислици в очакване да дойде време за обяд.

На този етап по случая Лорън можеше единствено да се правят догадки и да се чака. В него бе замесена банда органоборсаджийи, очевидно ръководена от един човек, но все пак достатъчно многочислена, за да покрие половината Западно крайбрежие. Разполагахме с доста данни за групата – методи на работа, центрове на дейност, няколко бивши клиенти, дори десетина евентуални имена – но нищо, което да ни послужи за основание да действаме. Така че не ни оставаше нищо друго, освен да наблъскаме информацията, с която разполагахме, в компютъра, да наблюдаваме неколцина заподозрени сподвижници на шефа на бандата Лорън и да чакаме техния провал.

Месеците на очакване бяха притъпили интереса ми.

Телефонът извъня.

Оставих писалката.

– Джил Хамилтън.

Дребно мургаво лице ме гледаше с меки черни очи.

– Аз съм инспектор Хулио Ордас от полицейския участък в Лос Анджелес. Имате ли роднинска връзка с някой си Оуен Дженисън?

– Оуен? Не, нямам. Случило ли му се е нещо?

– Значи все пак го познавате.

– Разбира се, че го познавам. Той тук ли е? На Земята, искам да кажа.

– Така изглежда. – Ордас нямаше акцент, но липсата на разговорни изрази в речта му подсказваше, че е чужденец. – Ще се наложи да го идентифицирате, г-н Хамилтън. В личната карта на г-н Дженисън вие сте посочен като негов най-близък роднина.

– Много странно... Почакайте малко. Оуен мъртъв ли е?

– Някой е мъртъв, г-н Хамилтън. И той носи личната карта на г-н Дженисън в портфейла си.

– Да, но Оуен Дженисън бе жител на Пояса. Това може да доведе до междупланетни усложнения. Което означава, че със случая трябва да се заеме РАМО. Къде е тялото?

– Намерихме го в жилище, наето под неговото име. Южен Лос Анжелес, „Апартаменти Моника“, номер 1809.

– Добре. Не пипайте нищо, което още не сте пипнали. Пристигам веднага.

„Апартаменти Моника“ се намираха в безличен осемдесететажен бетонен блок със страна на квадратната си основа над триста метра. Редици тесни балкончета придаваха на стените му изваян вид; дванайсет метров корниз бе добавен, за да предпази пешеходците от неволно изпуснат от наемателите предмет. Заради стотината подобни на тази сгради Южен Лос Анжелес, видян от въздуха, изглеждаше като съставен от кубчета.

Фойето беше в безличен съвременен стил. Преобладаваха метал и пластмаса, леки, удобни столове без странични облегалки, големи пепелници, многобройни скрити осветителни тела, нисък таван, без нито едно неоползотворено местенце. Цялото помещение сякаш бе извадено от калъп. Не беше предвидено да изглежда малко, но се възприемаше именно като такова, с което ви предупреждаваше как изглеждат стаите. Ще си плащате наема на кубически сантиметър.

Намерих кабинета на управителя и самия управител, мъж с отпуснат вид и воднисти сини очи. Консервативният му хартиен костюм в тъмночервен цвят като че ли нарочно бе избран да го прави невидим, както и прическата на кафявата му коса, дълга и вчесана назад без път.

– Тук никога не се беше случвало подобно нещо – сподели той, докато ме водеше към асансьорите. – Щеше да е достатъчно лошо дори да не бе поясар, но сега... – Целият потръпна при мисълта. – Репортерите.

Ще ни разкажат играта.

Асансьорът бе с размерите на ковчег, но с ръкохватките отвътре. Движеше се бързо и гладко. Излязох в дълъг и тесен коридор.

Какво ли е правел Оуен на такова място? Тук живееха машини, а не хора.

Можеше да не е Оуен. Ордас не бе пожелал да се ангажира с каквото и да е твърдение. Освен това нямаше закон срещу пребъркването на джобовете. Не може да се въведе такъв закон на пренаселена планета. На Земята всеки беше джебчия.

Естествено. Някой бе умрял, а портфейлът на Оуен е бил у него.

Стигнах до номер 1809.

В креслото, усмихнат, седеше Оуен. Огледах го добре, за да съм сигурен, че е той, сетне отместих очи встрани и повече не се върнах върху него. Но останалото бе още по-малко за вярване.

Никой поясар не би могъл да наеме този апартамент. Роден съм в Канзас, но дори аз почувствах ужасната анонимна студенина. Тя би накарала Оуен да откачи.

– Не вярвам – казах аз.

– Добре ли го познавахте, г-н Хамилтън?

– Горещо-долу толкова, колкото могат да се познават двама души. Прекарахме заедно три години в събиране на руда в основния астероиден пояс. При онези условия не може да се пази тайна.

– Все пак не знаехте, че е на Земята.

– Точно това не мога да разбера. Защо, по дяволите, не ми е звънал, ако е бил в беда?

– Вие сте РАМО – рече Ордас. – Оперативен работник в полицията на Обединените нации.

Той имаше право. Оуен бе точно толкова честен, колкото който и да е друг от моите познати, но в Пояса схващанията за честност са други. Поясарите мислят, че всички равнинари са крадци. Те не разбират, че за равнинаря пребъркването на джобове е игра, изискваща умение. От друга страна всеки поясар приема контрабандата като същия вид игра, без да вижда в нея нещо непочтено. Той съпоставя трийсетте процента мито с възможната конфискация на багажа му и ако има изгода, рискува.

Възможно е Оуен да е вършел нещо, което би изглеждало съвсем честно за него, но не и за мен.

– Може да е бил замесен в някоя нечиста работа – съгласих се аз. – Но не виждам защо ще се самоубива заради това. И то... тук. Той не би дошъл тук.

Апартамент 1809 се състоеше от всекидневна, баня и дрешник. Погледнах в банята, като знаех какво ще видя. Беше с размерите на удобна кабинка за душ. Табло за настройка от външната страна на вратата управляваше изтеглянето на различни съоръжения от запомняща пластмаса, за да се превърне в кабина за душ, тоалетна, съблекалня, сауна. Всичко, освен размерите ѝ, бе луксозно, стига да натискаш съответните бутони.

Всекидневната бе в същия стил. Голямото легло се скриваше зад една стена. Кухненският бокс с умивалник, печка, грил и тостер се прибираще в друга. Канапето, столовете и масите изчезваха в пода. Един наемател и трима гости щяха да са достатъчни за многолюден коктейл, за уютна вечеря, за потайна игра на покер. Маса за карти, маса за вечеря, маса за кафе – всичко бе там, заедно с подходящите столове, но комплектите можеха да се подават от пода само един по един. Нямаше хладилник, нито фризер, нито барче. Ако наемателят пожелаеше ястие или нещо за пиене, обаждаше се по телефона в супермаркета на третия етаж.

Наемателят на такъв апартамент разполагаше с редица удобства. Но той не притежаваше нищо. Имаше място за него, но не и за лични вещи. Този апартамент бе от вътрешните. В предишната епоха щеше да е снабден с вентилационна шахта, но подобни неща заемаха скъпоценно пространство. Наемателят нямаше даже прозорец. Живееше в удобна кутия.

Използваната в момента мебелировка включваше претрупаното кресло за четене, две странични масички, столче за крака и кухненския бокс. Оуен Дженисън седеше ухилен в креслото. Естествено! Освен изсъхнала кожа нищо не покриваше мъртвешката усмивка на черепа му.

– Стаята е малка – каза Ордас, – но не прекалено. Милиони хора живеят по този начин. Във всеки случай един поясар едва ли би страдал от клаустрофобия.

– Не. Оуен летеше с едноместен кораб преди да се присъедини към нас. По три месеца без прекъсване, в толкова тясна кабина, в която дори не можеш да се изправиш, ако е затворен люкът. Не е клаустрофобия, но... – Показах с ръка стаята наоколо. – Виждате ли нещо, което да е негово?

Колкото и да беше малък, гардеробът бе почти празен. Всекидневен костюм, хартиена риза, чифт обувки, кафяво куфарче. Всичко съвсем

ново. Малкото предмети в тоалетното шкафче в банята бяха също така нови и също така безлични.

– Е? – запита Ордас.

– Поясарите са като гости. Не притежават много неща, но това, което притежават, го пазят. Дребни предмети, реликви, сувенири. Не мога да повярвам, че не е носел поне нещо.

Ордас повдигна вежди.

– Космическият си скафандър?

– Нима мислите, че е невероятно? Не е. Вътрешността на собствения му скафандър е домът на поясара. Понякога единственият му дом. Би изхарчил цяло състояние за украсата му. Ако загуби скафандъра си, той вече не е никакъв поясар. Не, не твърдя, че е донесъл скафандъра си. Но трябва да е имал нещо. Шишенцето му с прах от Марс. Парченцето никелово-желязна сплав, което извадиха от гърдите му. Или, ако е оставил всичките си сувенири у дома, би си взел неща от Земята. Докато в тази стая... няма нищо.

– Навярно не е забелязвал околната обстановка – предположи деликатно Ордас.

И това някак постави всичко на мястото му.

Оуен Дженисън седеше усмихнат, в копринен халат с петна от вода. Потъмнялото му от космоса лице изсветляваше веднага под брадичката, откъдето преминаваше в нормален слънчев загар. Русата, твърде дълга коса бе оформена по земната мода – нямаше и следа от ивичната му прическа на поясар, която бе носил цял живот. Неподдържана брада на около месец покриваше половината му лице. На главата му стърчеше малък черен цилиндър. От върха му се подаваше електрически кабел и водеше към контакта в стената.

Цилиндърът бе друд, трансформатор за токомани.

Приближих се да го огледам. Друдът изглеждаше стандартен, но беше променен. Стандартният друд на токоман пуска в мозъка само ток с нищожна сила. Оуен трябва да е получавал десетки пъти по-голяма доза от обикновената, съвсем достатъчна да увреди мозъка му в продължение на един месец.

Протегнах се и докоснах друда с въображаемата си ръка.

Ордас стоеше спокойно до мен, като ме остави да извърша прегледа, без да ме прекъсва. Той, разбира се, нямаше как да знае за моите пси¹-способности.

С върховете на въображаемите си пръсти докоснах друда в главата на Оуен, после ги прокарах надолу до мъничката дупка и по-нататък.

Обичайно хирургическо изпълнение. Биха могли да му го направят навсякъде. Дупка в черепа, скрита от косата, почти невъзможно е да бъде открита, дори да знаете какво търсите. Дори и най-добрите ви приятели не биха разбрали, освен ако не ви засекат с пъхнатия в нея друд. Но мъничката дупка бележеше по-голям куплунг, разположен в костта на черепа. Докоснах куплунга за екстаз с върховете на въображаемите си пръсти, после проследих тънката като косъм жичка, спускаща се дълбоко в мозъка на Оуен, надолу към центъра на удоволствието.

Не, допълнителният ток не беше причината. Това, което бе убило Оуен, беше липсата на воля. Не бе пожелал да стане.

Беше умрял от глад, седнал в този стол. Около краката му бе пълно с пластмасови туби, а няколко от тях се търкаляха все още върху странните масички. Всичките празни. Трябва да са били пълни преди месец. Оуен не беше умрял от жажда. Умрял бе от глад и смъртта му е била планирана.

Оуен, моят спътник в космоса. Защо не бе дошъл при мен? Аз самият съм наполовина поясар. Какъвто и да е бил проблемът му, щях да го измъкна някак от него. Дребна контрабанда – какво от това? Защо бе уредил нещата така, че да разбере едва след като всичко свърши?

Апартаментът беше толкова чист, толкова чист. Трябваше да се наведете ниско, за да доловите миризмата на смърт. Климатичната инсталация я изсмукваше.

Действал бе много методично. Кухнята стоеше отворена, така че да може да се прекара катетър от Оуен до умивалника. Осигурил си бе достатъчно вода, за да изкара цял месец. Беше си предплатил наема за месец напред. Отрязал бе кабела на друда ръчно, и то твърде късо, умишлено привързвайки се към контакт в стената извън обсега на кухнята.

Сложен начин за умиране, но с добър резултат. Цял месец на екстаз, месец на най-висшето физическо удоволствие, което човек може да достигне. Представях си го как се е кикотил всеки път, щом си е спомнел, че умира от глад. Храната е била само на няколко крачки... но е трябвало да извади друда, за да я достигне. Навярно е отложил решението, после пак го е отложил...

Оуен, аз и Хомър Чандрасехар бяхме живели заедно три години в тясна черупка, заобиколена от вакуум. Какво трябваше да се знае за Оуен Дженисън, което да не ми беше известно? Останала ли бе слабост,

1. Пси, както и есп са термини, употребявани във фантастиката за психични и сензорни възприятия извън обикновените, като например телекинеза, телепатия и др. Отгам и еспер – човек, притежаващ такива способности.

която да не сме споделили? Ако Оуен бе направил това, значи можех и аз.

Изплаших се.

– Много изпитана работа – прошепнах. – По поясарски изпитана.

– Какво имате предвид?

– Поясарите не се самоубиват. Поне не по този начин. Ако някой трябва да си отиде, той взривява двигателя на ракетата си и умира като звезда. Типично е изпитването. Но не и резултатът.

– Добре – отвърна Ордас. – Добре. – Чувстваше се неудобно. Фактите говореха сами за себе си и все пак той не желаше да ме нарече лъжец. Върна се към формалностите. – Г-н Хамилтън, идентифицирате ли този човек като Оуен Дженисън?

– Да. Винаги е бил леко пълен, аз обаче го разпознах в мига, в който го видях. – Но нека да сме сигурни. – Дръпнах мръсния халат от рамото на Оуен. Белег с формата на почти идеален кръг с диаметър двадесет сантиметра се виждаше върху лявата страна на гърдите му. – Виждате ли това?

– Забелязахме го. От изгаряне ли е?

– Оуен е единственият човек, за когото знам, че можеше да се похвали с белег от метеор върху кожата си. Един ден, когато бе извън кораба, го удари в рамото. Изпръска с изпарена стомана от скафандъра цялото му тяло. Лекарят извади дребно зрънце никелово-желязна сплав от средата на белега, точно под кожата. Оуен винаги носеше това никелово-желязно зрънце. Винаги – наблегнах аз и погледнах към Ордас.

– Не го намерихме.

– Аха.

– Съжалявам, че трябваше да ви покажем тази картина, г-н Хамилтън. Но вие настояхте да оставим тялото непокътнато.

– Да. Благодаря ви.

Оуен ми се хилеше от креслото за четене. Усетих болка в гърлото и в стомаха. Някога бях изгубил дясната си ръка. Загубата на Оуен ме караше да се чувствам по същия начин.

– Искам да знам повече за случая – заявих аз. – Бихте ли ми съобщавали всички подробности, веднага щом ги научите?

– Разбира се. Чрез службите на РАМО ли?

– Да. – Работата не беше за РАМО, въпреки че бях казал обратното на Ордас, но престижът на РАМО щеше да помогне. – Искам да разбера защо е умрял Оуен. Може просто да е откачил... културен шок или

нещо подобно. Но ако някой го е тласнал към смъртта, ще му източа кръвта.

– Сигурно е по-добре с раздаването на правосъдие да се заеме... – Ордас млъкна смутено. Като РАМО ли бях говорил или като гражданин?

Оставих го да се чуди.

Във фоайето имаше неколцина наематели, които влизаха и излизаха от асансьорите или просто седяха наоколо. Задържах се за миг пред асансьора, за да потърся в минаващите лица разпадането на личността, което трябваше да личи в тях.

Удобство в масово производство. Достатъчно място за спане, ядене и гледане на тривизия, но недостатъчно, за да бъдете някой. Докато е тук, човек не може да притежава нищо. Какви хора биха живели така? Всичките трябваше да изглеждат еднакво, да се движат в крак, като поредица от образи в огледалата на бръснар.

Тогава забелязах вълниста кафява коса и тъмночервен хартиен костюм. Управителят? Трябваше да се приближа, за да се уверя. Лицето му имаше израз на пълна отчужденост.

Той ме видя да идвам към него и се усмихна не особено възторжено.

– О, здравейте, г-н... ъ... Намерихте ли... – Не можеше да измисли как да зададе въпроса.

– Да – отговорих аз, без да го изчакам. – Но искам да ви попитам някои неща. Оуен Дженисън се е нанесъл тук преди шест седмици, така ли?

– Шест седмици и два дена, преди да отворим стаята му.

– Имаше ли някакви посетители?

Веждите на мъжа се повдигнаха. Бяхме се придвижили в посока на неговия кабинет и се намирах достатъчно близо до вратата, за да мога да прочета името му: ДЖАСПЪР МИЛЪР, Управител.

– Разбира се, че не – отвърна той. – Всеки би забелязал, че има нещо нередно.

– Искате да кажете, че е наел стаята с единствената цел да умре, така ли? Видели сте го веднъж и толкова?

– Предполагам, че той е можел... почакайте. – Управителят се замисли дълбоко. – Не. Той пристигна в четвъртък. Забелязах загара му на поясар, естествено. После, в петък, излезе. Случайно го зърнах като минаваше.

– През този ден ли се снабди с друда? Не, оставете, няма как да

знаете. Тогава ли го видяхте да излиза за последен път?

– Да.

– Значи може да е имал посетители в четвъртък вечерта или в петък сутринта?

Управителят категорично отрече с глава.

– Защо сте толкова сигурен?

– Виждате ли, г-н... Ъ...

– Хамилтън.

– На всеки етаж имаме холокамера, г-н Хамилтън. Тя прави снимка на наемателя само веднъж при първото му влизане в стаята. Ненамесата в личния живот е една от услугите, които наемателят купува заедно с помещението. – Управителят поизправи рамене. – По същата причина холокамерата прави снимка на всеки, който не е наемател. Така предпазваме наемателите от своеволни вмешателства.

– И не е имало никакви посетители в която и да е от стаите на неговия етаж?

– Не, г-не, не е имало.

– Наемателите ви са самотни типове.

– Навярно.

– Сигурно някой компютър в подземията определя кой е наемател и кой – не.

– Естествено.

– Значи в продължение на шест седмици Оуен Дженисън е седял в стаята си сам и през цялото време никой не го е погледнал?

Милър се опита да отвърне с хладен глас, но бе твърде изнервен.

– Стараем се да осигурим на гостите си право на личен живот. Ако г-н Дженисън е желал каквато и да е помощ, трябвало е само да вдигне телефона. Можел е да се обади на мен, в аптеката, или долу, в супермаркета.

– Е, благодаря ви, г-н Милър. Това е всичко, което исках да знам. Желаех да разбера как Оуен Дженисън е могъл да чака шест седмици да умре, без никой да забележи.

Милър преглътна.

– Той през цялото това време умира ли е?

– Да.

– Нямамо е как да знаем. Откъде да научим? Не разбирам в какво можете да ни обвините.

– Не го и правя – отвърнах и бързо минах покрай него. Милър се бе оказал наблизо и аз му се нахвърлих. Сега се засраших. Човекът беше

съвсем прав. Оуен е можел да получи помощ, стига да я бе искал.

Постоях отвън, загледан в начупените очертания на небето, което се показваше между върховете на сградите. В зрителното ми поле влетя едно такси, подадох му сигнал с пулсатора си и то се спусна надолу.

Върнах се в Щаба на РАМО. Не за да работя – не бях в състояние да свърша нищо, не при тези обстоятелства, – исках да поговоря с Джули.

Джули. Високо момиче, приближаващо трийсетте, със зелени очи и дълга коса на червени и златни кичури. Над дясното ѝ коляно личаха две широки кафяви следи от шипци, но сега не се виждаха. Надзърнах в кабинета ѝ и я погледах как работи.

Седеше върху автоматично напасващата се към тялото ѝ кушетка и пушеше. Очите ѝ бяха затворени. От време на време, като се концентрираше, веждите ѝ се сбръчкваха. Друг път хвърляше бегъл поглед на часовника и пак затваряше очи.

Не я прекъснах. Знаех колко важна бе работата ѝ.

Джули не беше хубава. Очите ѝ бяха раздалечени малко повече, отколкото трябваше, брадичката ѝ бе твърде квадратна, устата – прекалено широка. Но това нямаше значение. Защото Джули четеше мисли.

Тя беше идеалната приятелка. Съчетаваше всичко, от което се нуждае един мъж. Преди година, когато убих първия си човек, изпаднах в ужасно разрушително настроение. А Джули успя да го превърне в лудо веселие. Цял ден тичахме подивели из един контролиран анархичен парк и натрупахме огромна сметка. Извървахме пет километра, без да отиваме никъде, като се движехме заднишком по тротоара. Накрая бяхме съвсем изтощени, твърде уморени, за да мислим... Но преди две седмици прекарахме топла, уютна, пълна с наслади нощ. Двама души, щастливи един с друг и нищо повече. Джули беше това, от което се нуждаете, когато и където и да сте.

Мъжкият ѝ харем трябва да беше най-големият в историята. За да долови мислите на мъж – РАМО, Джули трябваше да е влюбена в него. За щастие в нея имаше място за много любов. Не искаше да бъдем верни. Повече от половината от нас бяха женени. Но Джули трябваше да обича всеки от мъжете си, иначе нямаше да е способна да го пази.

Сега тя ни пазеше. На всеки петнайсет минути Джули установяваше контакт с определен агент на РАМО. Всеизвестно бе, че на пси-способностите не можеше да се разчита, но Джули правеше изключение.

Издадохме ли в затруднено положение, Джули винаги беше готова да ни измъкне... стига някой идиот да не прекъсне работата ѝ.

Така че стоях отвън и чаках с цигара във въображаемата си ръка.

Цигарата бе за упражнение, за трениране на умствените мускули. „Ръката“ ми беше точно толкова надеждна, колкото мисловният контакт на Джули, навярно заради самите ѝ ограничения. Усъмните ли се в своите пси-способности, те изчезват. Една строго определена трета ръка бе нещо много по-разумно от умението на някой магьосник да мести предметите със заклинания. Аз знаех как трябва да се чувства ръката ми и какво умее да върши.

Защо прекарвам толкова много време във вдигане на цигари ли? Е, защото те са най-тежкото, което мога да вдигна без голямо усилие. А има и друга причина... нещо, на което ме научи Оуен.

В петнайсет без десет Джули отвори очи, изтърколи се от самонапасащата се кушетка и се появи на вратата.

– Здравсти, Джил – рече тя сънливо. – Някакви неприятности ли?

– Да. Един мой приятел току-що почина. Искаше ми се да ти кажа.
– Подадох ѝ чашка кафе.

Тя кимна. Вечерта имахме среща и новината щеше да обърка програмата. Джули го разбра и леко докосна съзнанието ми.

– Господи! – възкликна тя, като се отдръпна. – Колко... ужасно. Странно съжалявам, Джил. Срещата отпада, нали?

– Освен ако не искаш и ти да се присъединиш към ритуалното напиване.

Тя поклати глава с категоричен отказ.

– Не го познавах. Няма да е уместно. Пък и ти изцяло ще си потънал в спомените си, Джил. Много от тях са лични. Ще ги изкривиш, като знаеш, че съм там и мога да вляза в тях. Виж, ако Хомър Чандрасехар бе тук, щеше да е друга работа.

– Хубаво щеше да е тук. И той щеше да се напие. Навярно с някое от момичетата на Оуен, ако са му под ръка.

– Знаеш какво чувствам – каза тя.

– Точно каквото и аз.

– Бих искала да ти помогна.

– Винаги го правиш. – Погледнах към часовника. – Кафе-паузата ти май свършва.

– Надзирателят на робите. – Джули хвана ухото ми между палеца и показалеца си. – Представи се добре заради него – пожела тя и се вмъкна в звуконепроницаемата си стая.

Джули винаги бе голяма опора. Не е нужно дори да говори. Стига ми да знам, че е прочела мислите ми, че някой разбира...

В три следобед започнах съвсем сам ритуалното си напиване.

Това е нов обичай, все още необвързан с формалности. Няма определена продължителност. Няма задължителни тостове. Тези, които участват, трябва да са близки приятели на починалия, но броят им не е определен.

Започнах в „Луау“, заведение, обялно в студена синя светлина и с изкуствен водопад. Навън беше три и половина следобед, докато вътре бе вечер на Хавайските острови от преди векове. Локалът вече беше полупълен. Избрах си една ъглова, малко по-просторна от другите маса и набрах кода на грог Луау. Питието бе студено, кафяво на цвят и с прилично съдържание на алкохол. В конусче лед бе пъхната сламка.

Преди четири години, на ритуалното напиване за Кюбс Форсайт през една черна нощ на Церес, бяхме трима. Хубава компания се бяхме събрали: Оуен, аз и вдовицата на третия член на екипажа ни. Гуен Форсайт смяташе, че ние сме виновни за смъртта на съпруга ѝ. Току-що бях излязъл от болницата с липсваща до рамото дясна ръка, за което обвинявах Кюбс, Оуен и самия себе си – всички заедно. Даже Оуен беше мрачен и вгълбен в самоанализи. Не бихме могли да изберем по-лошо трио или по-лоша нощ за него.

Но обичаят го изискваше и ние седяхме там. И тогава, както сега, долових, че търся в личността си раната, която представляваше липсващ член на екипажа, липсващ приятел. Самоанализирах се.

Джилбърт Хамилтън. Син на родители-равнинари, роден през април 2093 г. в Топека, Канзас. Роден с две ръце и без никакъв намек за необичайни умения.

Равнинар: термин на поясарите за земен жител и особено за такъв, който никога не е виждал космоса. Не съм сигурен дали родителите ми някога изобщо са поглеждали звездите. Те управляваха третата по големина ферма в Канзас – двайсет квадратни километра обработваема земя между две широки градски ивици, успоредни на две магистрала. Бяхме градски жители, като всички равнинари, но щом тълпите започнеха да омръзват на мен и братята ми, разполагахме с широките пространства на полята, където можехме да останем сами. Игрище от двайсет квадратни километра, където нищо не ни ограничаваше, освен житата и автоматичните машинарии.

Обичахме да гледаме звездите. От града не можете да видите звездите, светлините ги скриват. Дори в полето не се забелязват около осветения хоризонт. Но точно над главата ви се виждат: черно небе с пръснати из него ярки точки, а понякога и плоска бяла луна.

На двайсет години се отказах от гражданството си в Обединените нации, за да стана поясар. Копнеех за звездите, а правителството на Пояса управлява по-голямата част от Слънчевата система. В скалите ѝ има приказни богатства, богатства, които принадлежат на разпръснатата цивилизация от няколкостотин хиляди поясари, и аз исках също да получа своя дял.

Не беше лесно. В продължение на десет години нямаше да имам право на собствен едноместен кораб. Дотогава щях да работя за други и да се уча как да избягвам грешките, преди да са ме убили. Половината от равнинарите, които се присъединяват към Пояса, умират в космоса още преди да са получили разрешителното си.

Събирах калай на Меркурий и екзотични химикали в атмосферата на Юпитер. Превозвах лед от пръстените на Сатурн и живак от Европа. Една година пилотът ни направи грешката да кацне на нова скала и за малко не се наложи да се приберем у дома. Кюбс Форсайт бе с нас тогава. Той успя да поправи комуникационния лазер и го насочи към Икар, за да извика помощ. Друг път механикът, който се грижеше за поддръжката на нашия кораб, забрави да смени един абсорбер и всички паднахме мъртво пияни от алкохола, образувал се във въздуха ни за дишане. Шест месеца по-късно тримата спипахме механика. Чух, че оживял.

През повечето време бях член на екипаж от трима души. Хората се сменяха постоянно. Когато Оуен Дженисън се присъедини към нас, замени човек, който най-накрая бе получил разрешителното си за едноместен кораб и нямаше търпение да се впусне в лов на скали за собствена сметка. Беше твърде нетърпелив. По-късно научих, че извършил един цял полет и половината от друг.

Оуен бе на моите години, но по-опитен – роден поясар и отгледан като такъв. Сините му очи и русият гребен на какаду бяха поразяващи на фона на тъмния поясарски загар, загар, който свършваше съвсем внезапно там, където пръстенът около врата му спираше пропусканата от шлема интензивна слънчева светлина. Той винаги е бил закръглен, но в условията на свободно падане това бе сякаш е роден с крила. Захванах се да подражавам на начина му на придвижване за най-голямо забавление на Кюбс.

Собствената си грешка направих едва на двайсет и шест.

Използвахме бомби, за да изведем една скала на нова орбита. Работа по договор. Методът е по-стар от термоядрените двигатели, от времето на първоначалното колонизиране на Пояса, но все още е по-евтин и бърз, отколкото да се тегли скалата с кораб на буксир. Поставяте обикновени водородни бомби, малки и чисти, по такъв начин, че всяка следваща експлозия да прави по-дълбок кратера, през който се насочва мощта на следващите взривове.

Бяхме взривили вече четири бомби – четири бели огнени топки, които се пръснаха и изчезнаха при издигането си. Когато избухна петата, висяхме съвсем близо до обратната страна.

Петият взрив разби скалата.

Кюбс постави бомбата. Моята грешка беше, че споделих общата глупост и наместо като разумни хора да отлетим веднага, наблюдавахме и проклинахме, докато ценната, съдържаща кислород скала се превръщаше в почти безполезни отломки. Гледахме как късовете бавно образуваша облак... и в този миг едно стрелнало се парче стигна до нас. Макар и да се движеше прекалено бавно, за да се изпари при удара, то все пак разрежа тройната обвивка от кристално желязо, отсече ръката ми под рамото и заби за стената Кюбс Форсайт през сърцето.

Влезе двойка нудисти. Постояха нерешително, докато очите им свикнаха със синия здрач, после с радостни възгласи се присъединиха към групата през две маси. Наблюдавах ги с периферното си зрение и ги слушах с половин ухо, като си мислех колко по-различни бяха равнинарските нудисти от поясарските. Всичките си приличаха. Бяха мускулести, но им липсваха каквито и да било интересни белези, носеха кредитните си карти в еднакви торбички на рамото и бяха обръснати на едни и същи места.

Повечето хора ставаха нудисти в големите бази. Това бе естествена реакция след стегнатите скафандри, които носехме денонощно, докато бяхме сред скалите. Постави някой нормален поясар в среда на облечени с ризи и той ще се присмее на всички. Но само за свое удобство. Намери му добър довод и твоят поясар ще навлече риза и панталони както другите.

Но не и Оуен. Откакто получи онзи белег от метеор, не съм го виждал да носи риза. Не само под куполите на Церес, но и навсякъде, където можеше да се диша въздух. Държеше да показва белега си.

Обзе ме хладно тъжно настроение и си спомних Оуен Дженисън,

седнал върху ръба на болничното легло, да ми разправа как сме се прибрали. Не помнех нищо от мига, в който онова парче скала пререза ръката ми.

Нормално е било кръвта ми да изтече за секунди и да умра. Ала Оуен не ми бе дал тази възможност. Раната била с разкъсани краища. Оуен гладко я отрязал до рамото с един замах на комуникационния лазер. После долепил върху плоската ѝ повърхност плочка оптично стъкло и здраво я привързал под останалата ми мишница. Настанил ме под две атмосфери чист кислород, за да се компенсира загубата на кръв. Разпрavi ми как превключил двигателя на четири g, за да ме докара навреме. Истинско чудо е, че не сме се превърнали в облак звезден огън и слава.

– Ето как ми падна репутацията. Целият Пояс знае как съм пренастроил двигателя ни. Мнозина мислят, че щом съм толкова глупав да рискувам собствения си живот, сигурно ще изложа на опасност и техния.

– Тоест не е сигурно да се пътува с теб.

– Точно така. Започнаха да ми викат Дженисън 4g.

– Мислиш, че само ти си имаш проблеми ли? Още отсега мога да си представя какво ще бъде, когато стана от това легло. „Да не си направил някоя глупост, Джил?“ По дяволите, наистина беше глупост.

– Тогава послъжи малко.

– Добре. Не може ли да продадем кораба?

– Не. Гуен наследи от Кюбс една трета и не иска да я продава.

– Значи на практика сме банкрутирали.

– Но разполагаме с кораба. Трябва ни нов човек.

– Поправка. Ти имаш нужда от двама души за екипажа. Освен ако не искаш да летиш с еднорък. Не мога да си позволя да ми трансплантират нова.

Оуен не направи опит да ми предложи заем. Би било обидно, дори и да имаше парите.

– Че какво ѝ е лошото на една протеза?

– Желязна ръка ли? Не, съжалявам. Гнуслив съм.

Оуен ме погледна странно и каза само:

– Е, ще почакаме малко. Може да размислиш.

Не ме притисна. Нито тогава, нито по-късно, когато след излизане от болницата си наех апартамент и се мъчех да свикна с липсващата ръка. Ако е мислел, че в крайна сметка ще се съглася на протеза, е бъркал.

Защо? Не мога да отговоря на този въпрос. Някои очевидно се

чувстват по-различно. Милиони хора се разхождат наоколо с метални, пластмасови и силиконови органи. Наполовина хора, наполовина машини, как те самите разбират коя е истинската им личност?

По-скоро предпочитам да умра, отколкото да стана отчасти метален. Наречете го каприз. Приемете го дори за същия каприз, който ме кара да потръпвам, когато видя място като „Апартаменти Моника“. Едно човешко същество трябва да е изцяло човек. Да има навици и лични вещи, които са единствено негови, а не да прави опити да изглежда или да се държи като някой друг. Да не става полуробот.

Ето какъв бях аз, Джил Ръката, докато се учех да ям с лявата ръка.

Един ампутиран никога не губи напълно това, което му е принадлежало. Липсващите пръсти ме сърбяха. Движех се така, че да не удара липсващия си лакът в някой остър ъгъл. Посягах към разни неща, а после проклинах, че ми се изплъзват.

Оуен се навърташе наоколо, въпреки че собствените му спестявания трябваше да са на изчерпване. Не бях предложил да продам своята третина от кораба и той не повдигна въпроса.

Имах приятелка. Вече съм забравил името ѝ. Една вечер бях у тях и докато я чаках да се облече – щяхме да ходим на вечеря, – случайно забелязах върху масата пиличка. Взех я. За малко щях да опитам да си изпиля ноктите, но навреме се опомних. Раздразнено хвърлих пиличката обратно на масата... и не я уцелих.

Като идиот се опитах да я хвана с дясната си ръка.

И уснях.

Никога не съм подозирал, че притежавам свръхспособности. Трябва да сте в подходящо състояние на ума, за да използвате пси-таланта си. Но кой е имал някога по-добра възможност от мен през онази нощ, когато цял участък от мозъка ми бе настроен за нервите и мускулите на дясната ми ръка, а няхах дясна ръка? Държах пиличката във въображаемата си ръка. Чувствах я, както усещах и че липсващите ми нокти бяха станали твърде дълги. Прокарах палеца си по грапавата стоманена повърхност. Телекинеза за повдигането, усет на еспер при докосването.

– Чудесно – заяви Оуен на следващия ден. – Това е всичко, от което имаме нужда. Един нов член на екипажа и ти с твоите свръхестествени способности. Поупражнявай се, виж до каква тежест можеш да развиеш повдигането, а аз ще ида да намеря някой будала.

– Трябва да е съгласен на една шеста от чистата печалба. Вдовицата на Кюбс ще си иска дяла.

– Не се безпокой. Ще се оправя.

– Не се безпокой! – Хвърлих по него парче от молив. Дори при слабата гравитация на Церес това бе най-много, което можех да вдигна, поне тогава. – Нима си мислиш, че ТК и есперен усет могат да заместят една истинска ръка?

– Те са по-добри от нея. Ще видиш. Ще можеш да протегнеш ръка през скафандъра си, без да го разхерметизиращ. Че кой поясар може такава нещо?

– Да-да!

– Какво, по дяволите, искаш, Джил? Някой да ти върне ръката ли? Няма да стане. Ти си я загуби честно и почтено, поради глупост. Сега сам трябва да избираш. Ще летиш ли с въображаема ръка или ще се върнеш на Земята?

– Не мога да се върна. Нямам пари за билет.

– Е?

– Добре, добре. Върви намери трети човек. Някой, на когото ще мога да направя впечатление с въображаемата си ръка.

Смучех замислено втори грог Луау. Сега вече всички сепарета бяха пълни и около бара се образуваше втори кордон от посетители. Гласовете се сливаха в непрекъснат хипнотичен рев. Беше времето на коктейлите.

... Той наистина се справи. Като се позова на въображаемата ми ръка, Оуен придума едно хлапе на име Хомър Чандрасехар да се присъедини към екипажа ни.

Освен това се оказа прав и за ръката ми.

Някои хора с подобни възприятия могат да достигат по-далече, дори до другата страна на земното кълбо. За нещастие моето слабо въображение ме ограничава до психична ръка. Но есперните върхове на пръстите ми са по-чувствителни и по-надеждни. Мога да вдигам по-големи тежести. Днес, в условия на земно притегляне, съм способен да нося пълна чаша.

Открих, че умея да се пресягам през стената на кабината и да опипвам прекъснатите кабели зад нея. Във вакуум мога да избърша праха от външната лицева страна на шлема си. По космодрумите правех фокуси.

Почти престанах да се чувствам инвалид. И всичко благодарение на Оуен. За шест месеца в рудниците изплатих болничните си сметки и спечелих за билет до Земята, като ми останаха доста пари.

– Ама че черен хумор на измамник! – избухна Оуен, когато му казах. – Защо избра точно Земята?

– Защото, ако успея да си възвърна гражданството в ОН, Земята ще ми възстанови ръката. Безплатно.

– О-о. Сигурно – рече той, изпълнен със съмнение.

Пояса също имаше банки за органи, но те винаги страдаха от недостиг. Поясарите не даваха нищо току-така. Правителството на Пояса също. Поддържаша цените на трансплантатите колкото се може по-високи. По този начин намаляваха търсенето, за да им стигнат запасите, а и данъците оставаха ниски.

В Пояса трябваше сам да си купя ръка. А няхах пари. На Земята имаше обществено осигуряване и запас от материали за трансплантиране.

Направих това, което Оуен бе обявил за невъзможно. Намерих кой да ми върне ръката.

Понякога се чудех дали Оуен не бе против моя избор. Той никога не каза нищо, но Хомър Чандрасехар ми говореше непрекъснато. Един поясар ще спечели пари за ръката си или ще се справи и без нея. Но никога няма да приеме милостиня.

Затова ли Оуен не се бе опитал да ми се обади?

Поклатих глава. Не ми се вярваше.

Помещението продължи да се люлее и след като спрях да клатя глава. Засега ми стигаше. Довърших третия си грог и си поръчах вечеря.

Храната ми помогна да изтрезнея за следващия рунд. Сепнах се, когато осъзнах, че бях прехвърлил наум цялото си приятелство с Оуен Дженисън. Познавах го от три години, въпреки че те ми изглеждаха като половин живот. Което си беше истина. Половината от шестгодишния ми живот като поясар. Поръчах си грог с кафе и наблюдавах как човекът го сипваше: горещо, млечно кафе с канела и други подправки и силен ром, изливан като струя син огън. Това бе специалитет, сервиран лично от главния келнер – човек, заради което и го държаха тук. Втори етап на ритуалното напиване: пръсни половината си състояние, и то с щедра ръка.

Преди да докосна питието обаче реших да се обадя на Ордас.

– Да, г-н Хамилтън? Тъкмо щях да се прибирам за вечеря.

– Няма да ви задържа. Открихте ли нещо ново?

Ордас се вгледа по-отблизо в телефонния ми образ. Неодобрението ми бе очевидно.

– Виждам, че сте пили. Може би ще е по-добре сега да си отидете у

дома и да ми се обадите утре.

Бях шокиран.

– Нищо ли не знаете за обичаите на Пояса?

– Не ви разбирам.

Обясних му смисъла на ритуалното напиване.

– Вижте какво, Ордас, ако наистина знаете толкова малко за поясарския начин на мислене, най-добре ще е да си поговорим. И то скоро. Иначе е много вероятно да изпуснете нещо.

– Навярно сте прав. Можем да се срещнем утре по обед и да хапнем някъде.

– Добре. Какво научихте?

– Много неща, но никое от тях не ми помага особено. Вашият приятел е кацнал на Земята преди два месеца. Пристигнал е с „Огнен стълб“, който обслужва Пустинни поля в Австралия. Прическата му е отговаряла на земната мода. Оттам...

– Странно. Трябва да е чакал два месеца, за да му порасне косата.

– Дори аз се сетих за това. Знам, че поясарите обикновено си обръсват цялата глава с изключение на пет-сантиметров гребен от челото до тила.

– Да, ивично подстригване. Навярно е възникнало, когато някой е решил, че ще живее по-дълго, ако косата не му пада в очите по време на трудно кацане. Но Оуен е можел да си пусне дълга коса и докато е събиравал руда с едноместен кораб. Там е нямало кой да го види.

– И все пак изглежда странно. Знаете ли, че г-н Дженисън е имал на Земята братовчед? Някой си Харви Пийл, управител на верига от супермаркети?

– Значи не съм бил най-близкият му роднина, дори на Земята.

– Г-н Дженисън не е правил опит да се свърже с него.

– Нещо друго?

– Говорих с човека, който е продал на г-н Дженисън друда и куплунга. Кенет Греъм притежава кабинет с операционна на улица „Гейли“ в Западен Лос Анджелес. Греъм твърди, че друдът е бил стандартен и че вашият приятел го е променил сам.

– Вярвате ли му?

– За момента, да. Разрешителните и регистрите му са напълно редовни. Друдът е бил променен с любителски поялник.

– А-ха.

– Доколкото това засяга полицията, случаят навярно ще бъде приключен, когато намерим инструментите, използвани от г-н Дженисън.

– Слушайте какво. Утре ще телеграфирам на Хомър Чандрасехар. Може той да разкрие някои неща – защо Оуен е кацнал без ивична прическа, защо изобщо е дошъл на Земята.

Ордас повдигна вежди в знак, че не се интересува особено. Благодарите ми за усилията и затвори.

Грогът с кафе бе още горещ. Отпихах бавно, наслаждавайки се на сладко-киселия му вкус, като се опитвах да забравя мъртвия Оуен и да си го спомня като жив. Винаги е бил леко пълен, мислех си аз, но без някога да наддаде или пък да загуби килограм. Когато се налагаше, можеше да се стрелне като хрътка.

А сега бе ужасно слаб и мъртвешката му усмивка бе налята с неприлична радост.

Поръчах си още един грог с кафе. Келнерът-артист се постара да привлече вниманието ми, преди да запали загрегия ром и после да го излее от цяла педя над чашата. Не можете да пиете това питие бавно. Плъзга се в гърлото лесно, пък и ако чакате твърде дълго, може да изстине. Ром и силно кафе. Две такива и щях да съм пиан и буден в продължение на часове.

Полунощ ме завари в бар „Марс“, където пиех уиски със сода. Догава бях обиколил доста барове. Ирландско кафе в „Берджин“, студени и димящи коктейли в „Лунен басейн“, уиски и дива музика в „Отвъд“. Не можех нито да се напия, нито да намеря подходящото настрояние. Някаква бариера блокираше картината, която се опитвах да възпроизведа.

Споменът за мъртвия Оуен, ухилен в креслото, с пхнат в мозъка му проводник.

Не познавах този Оуен. Никога не го бях срещал и не желаех да съм го срещал. От бара към нощния локал, после към ресторанта – бях бягал от този спомен в очакване алкохолът да пречупи бариерата между настоящето и миналото.

Така че седях на ъглова маса, заобиколена с тримерни панорамни изгледи от един странен Марс. Кристални кули и дълги, прави сини канали, шестокраки зверове и красиви, изумително стройни мъже и жени, които ме гледаха от страната на мечтите. Тъжна или смешна би се сторила тази картина на Оуен? Видял бе истинския Марс и той не му направи особено впечатление.

Бях достигнал онази фаза, при която времето престава да е

непрекъснат поток и се появяват пропасти от секунди или минути между запомнените събития. Някъде през този период установих, че съм се загледал в една цигара. Трябваше току-що да съм я запалил, защото на дължина достигаше почти първоначалните си двеста милиметра. Навярно някой келнер ми я бе пхнал в ръката. Във всеки случай тя беше там, между средния пръст и показалеца ми.

Наблюдавах въгленчето, когато ме обзе настроението. Бях спокоен, унасях се, изгубвах се във времето...

... При първото ни пътуване след катастрофата изкарахме два месеца сред скалите. Върнахме се на Церес с пълен товар злато с петдесетпроцентова чистота, гарантираща годността му за неръждаеми проводници и клеми. На свечеряване бяхме готови да празнуваме.

Разхождахме се из покрайнините на града, където отрядно намигваха и ни приканваха неоновите светлини, отляво се издигаше стена от разтопена скала, а над главите ни – през купола – блестяха звездите.

Хомър Чандрасехар бе направо поразен. През тази нощ първото му пътуване навън достигна върха си със завръщането у дома, а завръщането у дома бе най-хубавата част.

– Навярно ще трябва да се разделим към полунощ – каза той.

Излишно бе да обяснява защо. Можеше да се приеме, че една компания от трима души се състои от трима пилоти на едноместни кораби, но по-вероятно бе да са един екипаж. Значи все още нямат разрешителни, което означава, че са твърде глупави или твърде неопитни. Ако искахме да си намерим дружки за нощта...

– Не си го обмислил – отвърна Оуен. Видях как Хомър се наежи, после хвърли бърз поглед към края на рамото ми и се засрамах. Нямах нужда спътниците ми да ме държат за ръката, а в това състояние само щях да ги забавя.

Преди да отворя уста за възражение, Оуен продължи:

– Размисли. Така имаме притегателна сила, от която ще е глупаво да се откажем. Джил, вземи цигара. Не, не с лявата ръка...

Бях пиан, славно пиан и се чувствах безсмъртен. Тънките марсианци сякаш се движеха в стените, стените приличаха на прозорци с картини от един Марс, какъвто никога не е имало. За пръв път тази вечер вдигнах чашата си за наздравница:

– За Оуен, от Джил Ръката. Благодаря.

Прехвърлих цигарата във въображаемата си ръка.

Сигурно вече сте си представили, че я държа с въображаемите си пръсти. Повечето хора имат същото впечатление, но то е погрешно. Стиснах я най-позорно в юмука си. Огънчето не можеше да ме изгори, разбира се, но все пак имах чувството, че държа оловен слитък.

Бях подпрял въображения си лакът на масата и така изглеждаше по-лесно – което беше смешно, но помагаше. В интерес на истината очаквах въображаемата ми ръка да изчезне, след като ми трансплантираха нова. Но открих, че мога да се абстрахирам от новата си ръка и да хващам малки предмети в невидимата, да долавям фини усещания с върховете на невидимите си пръсти.

Спечелих си прозвището Джил Ръката през онази нощ в Церес. Всичко започна с летящата цигара. Оуен се оказа прав. Накрая не остана човек в бара, който да не наблюдава смаяно плаващата цигара, която пушеше едноръкият мъж. Единственото, което трябваше да направя, бе да откроя с периферното си зрение най-хубавото момиче в заведението и после да уловя погледа му.

През онази нощ бяхме в центъра на най-голямото импровизирано веселие, което някога се бе развихряло в базата на Церес. Съвсем не беше планирано така. Използвах трика с цигарата на три пъти, така че всеки от нас да си определи среща с гадже. Третото момиче обаче имаше вече кавалер, който празнуваше нещо – бе продал някакъв патент на земна промишлена фирма. Хвърляше пари наоколо като конфети. Затова го оставихме. Правех фокуси, като пъхах есперни пръсти в затворена кутия, за да кажа какво има вътре, а когато свърших, всички маси бяха събрани заедно, като аз, Хомър, Оуен и три момичета се намирахме по средата. После запяхме стари песни, барманите също се включиха и изведнъж всичко мина за сметка на заведението.

Накрая около двайсетина от нас се озовахме в един палат на орбита, чийто собственик бе Говорителя на правителството на Пояса. Златокожите полицаи вече се бяха опитали да ни арестуват и Говорителя се бе държал наистина доста грубо, но после им се извини, като ги покани да се присъединят към нас...

Ето защо използвах ТК върху толкова много цигари.

От другата страна на бар „Марс“ едно момиче в рокля с прасковен цвят седеше и ме оглеждаше, подпряло брадичката си. Станах и се приближих до него.

Главата ми беше наред. Това бе първото нещо, което проверих след като се събудих. Очевидно се бях сетил да взема хапче срещу махмурлук.

Върху коляното ми бе метнат нечий крак. Усещането беше приятно, въпреки че натискът бе накарал прасеца ми да изтръпне. Под носа ми бе разпиляна ухаеща тъмна коса. Не се помръднах. Не исках да разбера, че съм буден.

Ужасно неудобно е да се събудите с някое момиче и да не можете да си спомните името му.

Е, да видим. Върху дръжката на вратата внимателно бе закачена рокля с цвят на праскова... Припомних си колко много бях обикалял предишната вечер. Момичето от бар „Марс“. Кукленото шоу. Каква ли не музика. Говорех за Оуен и тя ме отклони от темата, защото я потискаше. После...

Ха! Тафи. Фамилията я бях забравил.

– Добро утро – рекох.

– Добро утро – отвърна тя. – Не се опитвай да шаваш, закачени сме...

На трезвата сутрешна светлина Тафи изглеждаше красива. Дълга черна коса, кафяви очи, кремава незагоряла кожа. Да си красив толкова рано сутрин беше чудесен номер и аз ѝ го казах, а тя се усмихна.

Долната част на крака ми бе изтръпнала, докато не започна да ме боде с подновеното си кръвообращение. Направих гримаса и зачаках да се успокои. Тафи се обличаше и поддържаше непрекъснат лек разговор.

– Тази трета ръка е странна. Спомням си как ме притискаше здраво с две ръце и ме милваше отзад по врата с третата. Много приятно. Напомня ми един разказ от Фриц Лейбър.

– „Скитникът“. Момичето-пантера.

– Ъхъ. Колко момичета си хванал с този трик с цигарата?

– Никое толкова хубаво, колкото теб.

– А на колко момичета си казвал това?

– Не мога да си спомня. По-рано винаги успявах. Може пък този път да е истина.

Разменихме си усмивки.

Минута по-късно забелязах, че бе сбърчила замислено вежди зад гърба ми.

– Нещо не е наред ли?

– Просто си мислех. Ти наистина беше готов да чупиш и палиш миналата нощ. Надявам се, че не пишеш толкова много през цялото време.

– Защо? Тревожиш ли се за мен?

Тя поруменя, после кимна.

– Трябваше да ти кажа. Мислех, че съм го направил снощи. Бях на ритуално напиване. Когато умре добър приятел е задължително да се натряскаш.

Тафи явно се успокои.

– Не исках да засягам...

– Нищо лично? Защо не? Права си. Във всеки случай аз харесвам... – майчинския тип, но не можех да го кажа. – Хората, които се безпокоят за мен.

Тафи докосна косата си с някакъв сложен гребен. Няколко движения накараха косата ѝ мигновено да се прибере на място. Статично електричество?

– Напиването беше добро – рекох аз. – Оуен би се гордял с него. И това ще бъде цялото ми оплакване. Едно напиване и... – разтворих ръце – край.

– Не е лош начин да си отидеш от света – разсъждаваше Тафи. – Стимулирането с ток, имам предвид. Искам да кажа, ако трябва да напуснеш сцената...

– Стига вече! – Не знам как успях да се вбеся за толкова кратко време. Слаб като таласъм и ухилен в креслото за четене, трупът на Оуен внезапно оживя пред очите ми. Часове наред бях отблъсквал тази картина. – Да скочиш от някой мост е напълно достатъчно – изръмжах аз. – Да умираш в продължение на месец, докато токът прогаря мозъка ти, може да предизвика само чувство за гадене.

Тафи се учуди.

– Но твоят приятел го е направил, нали? А ти не ми го описа като страхливец.

– Глупости – чух се да казвам. – Не го е направил. Той е бил...

Просто така, бях сигурен. До прозрението трябва да съм стигнал, докато съм бил пиян или съм спал. Естествено, че не се бе самоубил. Това не беше Оуен. А и токоманията не се връзваше с него.

– Той е бил убит – заявих. – Уверен съм в това. Как не го проумях веднага! – И скочих към телефона.

– Добро утро, г-н Хамилтън. – Инспектор Ордас изглеждаше съвсем свеж и спретнат тази сутрин. Изведнъж осъзнах, че не съм се обръснал. – Виждам, че не сте забравили да вземете хапче против махмурлук.

– Правилно. Ордас, не ви ли е хрумвало, че Оуен може да е бил убит?

– Разбира се. Но едва ли е възможно.

– Мисля, че е възможно. Да предположим...

– Г-н Хамилтън.

– Да?

– Имаме уговорка за обяд. Защо не го обсъдим тогава? Да се срещнем в Щаба в дванайсет.

– Добре. И нещо, за което можете да се погрижите тази сутрин.

Проверете дали Оуен е имал разрешително за нудизъм.

– Смятате ли, че би могъл да има?

– Да. На обяд ще ви обясня защо.

– Чудесно.

– Не затваряйте. Споменахте, че сте намерили човека, който е продал на Оуен друда и куплунга. Как му беше името?

– Кенет Греъм.

– Така си и мислех. – Затворих.

Тафи ме докосна по рамото.

– Наистина ли смяташ, че може да е бил... убит?

– Да. Цялата постановка е зависела от това той да не успее да...

– Не. Почакай. Не искам да знам нищо повече.

Обърнах се да я погледна. Тя действително не искаше. От самата тема за смъртта на един непознат ѝ прилошаваше.

– Добре. Слушай, ще съм голям негодник изобщо да не ти предложа закуска, но трябва незабавно да се захвана с тази работа. Мога ли да ти поръчам такси?

Когато таксито пристигна, пуснах в прореза монета от десет марки и ѝ помогнах да се качи. Успях да взема адреса ѝ, преди да потегли.

Щабът на РАМО жужеше от обичайната утринна активност. Към мен отправяха поздрав и аз им отвръщах, без да спирам за разговор. В крайна сметка всичко важно щеше да стигне до мен.

Когато минавах покрай стаичката на Джули, погледнах вътре. Тя бе заета с напрегната работа, отпусната върху самонапасващата се кушетка, като си водеше бележки със затворени очи.

Кенет Греъм.

По-голямата част от бюрото ми беше заета от терминал, свързан с компютъра в подземие. Обучението как да работя с него ми бе отнело няколко месеца. Натраках поръчка за кафе и понички, а после набрах:

ИЗВЕЖДАНЕ НА ИНФОРМАЦИЯ. КЕНЕТ ГРЕЪМ.

ОГРАНИЧЕНО РАЗРЕШИТЕЛНО: ХИРУРГИЯ.

ОБЩО РАЗРЕШИТЕЛНО: ТЪРГОВИЯ С ОБОРУДВАНЕ ЗА ДИРЕКТНО ТОКОВО СТИМУЛИРАНЕ.

АДРЕС: ЗАПАДЕН ЛОС АНДЖЕЛЕС.

От процепа започнаха да се плъзгат листове и да се трупат на бюрото ми. Нямахме нужда да ги чета, за да разбере, че съм бил прав.

Новите технологии създават нови обичаи, нови закони, нови обноси, нови престъпления. Половината от дейността на полицията на Обединените нации, на тъй нареченото РАМО, бе да се занимава с престъпления, които не са и съществували до преди век. Черната борса с органи беше резултат от хилядолетния напредък на медицината, от живота на милиони хора, самопожертвувателно посветили се на идеала да излекуват болните. Прогресът бе превърнал тези идеали в реалност и, както обикновено, бе породил нови проблеми.

През 1900 г. Карл Ландщайнер класифицирал човешката кръв в четири групи, като за пръв път дал реални шансове на пациентите да оцелеят след кръвопреливане. Технологиията на трансплантирането се бе развивала в продължение на целия двайсети век. Пълно кръвопреливане, суха кост, кожа, живи бъбреци, живи сърца – всички те можеха да се пренасят от едно тяло в друго. Само за тези сто години десетки хиляди живота бяха спасени от донори, завеждали телата си на медицината.

Броят на донорите обаче беше ограничен и не всички умираха по начин, който позволяваше да се спаси нещо ценно от телата им.

Потопът дойде някъде преди по-малко от стотина години. Един здрав донор (такова животно, разбира се, нямаше) можеше да спаси десетина живота. Защо тогава някой осъден убиец да умира безцелно? Най-напред няколко щата, а после и повечето нации в света прокараха нови закони. Осъдените на смърт криминални престъпници трябваше да се екзекутират в болница, като хирурзите спасяваха каквото могат за органите банки.

Милиардите по света искаха да живеят, а банките за органи бяха самият живот. Човек можеше да живее вечно, докато лекарите бяха в състояние да вкарват в него „резервни части“ по-бързо, отколкото се износваха неговите собствени. Но те можеха да го правят, само докато световните банки за органи бяха заредени.

Стотици неорганизираны движения за премахване на смъртното наказание замряха тихо и незабележимо. Всеки можеше да се разболе в

някой момент.

А в банките за органи недостигът продължаваше. Все още умираха пациенти поради липса на органи, които да ги спасят. Световните законодатели отговориха на постоянния натиск от целия свят със съответни закони. Смъртно наказание се присъждаше за убийство от първа, втора и трета степен. За нападение със смъртоносно оръжие. И за още много престъпления: изнасилване, измама, злоупотреба, раждане на деца без разрешително, четири или повече случая на фалшива реклама. В продължение близо на век тази тенденция нарастваше, докато световните гласоподаватели се бореха за запазване на правото си да живеят вечно.

Но дори и така трансплантатите не стигаха. Жена с увреждане на бъбреците можеше да чака година за присаждането на един здрав бъбрек, който да подсури остатъка от живота ѝ. Трийсет и пет годишен пациент със сърдечно заболяване се принуждаваше да живее със здраво, но четирийсетгодишно сърце. Бял дроб, част от черен дроб, протези, които се износваха твърде бързо или тежаха твърде много или вършеха твърде малко работа... Нямаше достатъчно престъпници. Не бе изненадващо, че смъртната присъда беше спирачка. При риска да попаднат в стаята за донори на някоя болница хората престанаха да вършат престъпления.

За незабавна подмяна на развалената ви храносмилателна система, за младо и здраво сърце, за цял черен дроб, след като от пиене сте унищожили вашия... трябваше да отидете при някой органоборсаджия.

Работата на органоборсаджиите има три страни.

Едната е отвлечането и убиването. Рискована е. Не можете да напълните банка за органи, като чакате доброволци. Екзекутирането на осъдени престъпници е монопол на държавата. Така че трябва да излезете и да си хванете донори: на плъзгащата се пътека в някой пренаселен град, на летището, на шосето край закъсала кола с пробил кондензатор... където и да е.

Продажбата е не по-малко опасна, защото дори отчаяно болният човек понякога проявява съзнание. Той си купува трансплантата, а после отива право при РАМО, за да излекува болестта и съвестта си, като предаде цялата банда. Затова продажбата е донякъде анонимна, но тъй като рядко купувачът идва втори път, това едва ли е от значение.

Третата страна е техническата, медицинската. Това навярно е най-безопасната част. Можете да разположите болницата си където

поискате, колкото и да е голяма. Чакате донорите, които пристигат все още живи, после разпращате черни дробове, жлези, жива кожа на квадратен дециметър, всичките с прилежно описание върху етикета за възможна реакция на отхвърляне.

Не е толкова лесно, колкото звучи. Трябват ви доктори. И то добри. Ето къде действаше Лорън. И държеше монопол.

Откъде ги намираше? Все още се опитваме да разберем. Този човек бе открил някакъв безотказен начин да набира, на практика масово, талантливии лекари, но без чест. Сам ли беше в действителност? Всичките ни източници твърдяха, че е така. И той държеше половината Западно крайбрежие в ръцете си. Лорън. Нито холографии, нито отпечатащи от пръстите или снимка на ретината, нито даже описание. Всичко, с което разполагахме, беше едно име и няколко възможни връзки.

Една от връзките бе Кенет Грѐм.

Холографията беше добра. Навярно е била заснета във фотостудио. Кенет Грѐм имаше продълговато лице на шотландец с хлътнали бузи и малка намусена уста. На холографията се опитваше едновременно да се усмихва и да изглежда важен. Но видът му говореше единствено, че се чувства неудобно. Косата му беше пясъчна на цвят и късо подстригана. Над бледосивите му очи бяха надвиснали светли, почти невидими вежди.

Закуската ми пристигна. Топнах в кафето една поничка, захапах я и открих, че съм по-гладен, отколкото си мислех.

Компютърът бе възпроизвел редица холографии. Прегледах ги набързо, докато с едната ръка ядах, а с другата натисках клавишите. Някои бяха мъгляви – заснети с шпионски лъчи през витрината на магазина му. Нито една от снимките не го уличаваше в нещо. На никоя Грѐм не се усмихваше.

Продаваше електрическо щастие вече от дванайсет години.

Токоманът има определено предимство пред доставчика си. Електричеството е евтино. За някой друг наркотик доставчикът ви може да вдигне цената, но не и за електрическия ток. Виждате търговеца на екстаз веднъж, когато ви продава друда и извършва операцията, никога повече. Никой не идва случайно. При токоманията има честност. Клиентът винаги знае точно с какво се захваща и какво ще му донесе то – като удоволствие и като цена.

Все пак човек трябва да не изпитва съчувствие, за да може да си

изкарва прехраната като Кенет Греъм. Иначе би връщал клиентите си. Никой не става токоман постепенно. Той решава всичко изведнъж и си плаща за операцията, без никога по-рано да е изпитвал удоволствието. Всеки от клиентите на Кенет Греъм стига до магазина му, след като е решил да се изключи от човешката раса.

Какъв ли поток от хора, обзети от безнадеждност и отчаяние, трябваше да е минал през магазина на Греъм! Възможно ли бе да не го преследват в сънищата му? Ако обаче Кенет Греъм спеше нощем добре, то...

Нямаше да е чудно, ако е станал и органоборсаджия.

Намираще се в изгодна за това позиция. Отчаянието е характерна черта на потенциалните токомани. Неизвестни, необичани, хора, които никой не познаваше, от които никой не се нуждаеше, които нямаше да липсват никому – постоянен поток от такива хора преминаваше през магазина на Кенет Греъм.

И така, неколцина можеше да не излязат оттам. Кой щеше да забележи?

Прелистих набързо документите да разбера кой бе натоварен с наблюдението на Греъм. Джексън Бера. Обадох му се по телефона.

– Разбира се – отвърна Бера, – вече от около три седмици е под шпионски лъч. Няма защо да прахосваме добре платени агенти на РАМО. Може да е чист. Навярно е бил обект на някакъв донос.

– Тогава защо не спрете да го наблюдавате?

Бера изглеждаше отвратен.

– Защото го наблюдаваме едва от три седмици. Колко донора, мислите, са му необходими годишно? Двама. Прочетете отчетите. Брутната печалба от един единствен донор е над един милион марки на Обединените нации. Греъм може да си позволи да е предпазлив с избора.

– Да-а.

– Но именно там не е бил достатъчно предпазлив. Най-малко двама от клиентите му са изчезнали през миналата година. Клиенти със семейства. Ето кое ни накара да се заемем с него.

– Така може да си го наблюдавате през следващите шест месеца без никаква гаранция. Той може просто да чака при него да влезе подходящ човек.

– Сигурно. За всеки клиент трябва да пише отчет и това му дава правото да задава лични въпроси. Ако човекът има роднини, Греъм го оставя да излезе. Повечето хора имат роднини, както знаете. Освен това – каза печално Бера – може да се окаже, че е чист. Понякога токоманите

изчезват и самички.

– Защо не забелязах никакви холографии на Греъм от дома му? Не вярвам да наблюдавате само магазина му?

Джексън Бера се почеса по главата. Косата му, дълга като на туземец, приличаше на черно стоманено руно.

– Естествено, че наблюдаваме и дома му, но там не можем да използваме шпионски лъч. Апартаментът е вътрешен. Без прозорци. Разбирате ли нещо от шпионски лъчи?

– Не много. Знам, че са в употреба от доста време.

– Стари са като лазерите. Най-старият трик и в букварите го има – да се сложи огледало в стаята, която искате да подслушвате. После пускате лазерен лъч през прозореца, дори през тежки пердета, и го насочвате така, че да се отрази в огледалото. Когато го уловите, той е изкривен от трептенията на стъклото и ви дава отличен запис на всичко, което е казано в стаята. Но за получаване на образ е необходимо по-сложно устройство.

– Колко сложно?

– Можем да наблюдаваме с лазерен лъч всяко помещение с прозорец. Понякога го пускаме и през някои видове стени. Дайте ни оптически гладка повърхност и ще приложим технологията.

– Но ви е нужна външна стена.

– Да.

– Какво прави Греъм в момента?

– Само за секунда. – Бера изчезна от екрана. – Някой току-що влезе. Греъм говори с него. Искате ли образ?

– Разбира се. Оставете го включен. Ще го изключа оттук, когато свърша.

Образът на Бера потъмня. Миг по-късно пред погледа ми се появи лекарски кабинет. Ако го наблюдавах безпристрастно, щях да си помисля, че е кабинет за педикюр. Имаше удобен стол със смъкваща се облегалка и подложки за главата и краката, до него шкаф с инструменти, подредени върху чиста бяла покривка, а в ъгъла – бюро. Кенет Греъм разговаряше с грозновато, безлично момиче.

Слушах сякаш бащинските уверения на Греъм и бляскавото му описание на вълшебството на токоманията. Когато не можех да го понасям повече, намалих звука. Момичето се настани на стола и Греъм сложи нещо върху главата му.

Грозничкото лице на девойката изведнъж се разхубави.

Щастието е красиво само по себе си. Щастливият човек е красив

сам по себе си. Внезапно цялото момиче се изпълни с радост и аз осъзнах, че не знаех всичко за търговията с друдри. Очевидно Греъм разполагаше с индуктор, посредством който да подключи тока където си поиска, и то без проводници. Той можеше да покаже на клиента си как ще се чувства като токоман, преди да му е присадил проводниците.

А какъв мощен аргумент беше това!

Греъм изключи машината. Сякаш изключи и момичето. То постоя зашеметено, после посегна към чантичката си и припряно започна да рови из нея.

Не можех да гледам повече. Изключих образа.

Нямаше да се учудя, ако Греъм бе станал органоборсаджия. Трябваше да е лишен от абсолютно всякакво съчувствие, за да продава стоката си.

Дори тук, помислих си, той водеше с едни гърди.

Значи беше малко по-безчувствен от останалите милиарди нему подобни по света. Но не кой знае колко. Във всеки гласоподавател имаше частица органоборсаджия. Като гласуваха смъртна присъда за толкова много престъпления, законодателите само се огъваха под натиска на гласоподавателите. Масова бе липсата на уважение към живота, хората предпочитаха да не мислят за тъмната страна на трансплантационната технология. Виждаха хубавата ѝ страна – по-дълъг живот за всеки. Един осъден престъпник, можеше да спаси десетина заслужаващи живот. Кой би се оплакал от това?

Ние от Пояса не разсъждавахме по този начин. В Пояса оцеляването само по себе си беше добродетел и животът бе ценност, разпръсната съвсем рехаво сред безжизнените скали, препускаща в едноместни кутийки из цялата тази убийствена пустош между световите.

Така че трябваше да дойда на Земята за трансплантацията си.

Искането ми бе удовлетворено два месеца, след като кацнах. Толкова бързо! По-късно разбрах, че в банките винаги имало излишък от определени органи. В днешно време малко хора губят ръцете си. Научих също, година след трансплантацията, че използвам ръка, иззета от заловен органоборсаджия.

Това бе шок. Бях се надявал, че ръката ми е дошла от извратен убиец, застрелял четиринайсет медицински сестри от някой покрив. Съвсем не. Случайна, безлична, безименна жертва бе имала лошия късмет да срещне вампир, от което бях спечелил аз.

Не върнах новата си ръка в знак на отвращение. Колкото и да ви е чудно, не я върнах. Но се присъединих към РАМО, някогашната

Разширена Асоциация на Милиционерските Организации, а сега полиция на Обединените нации. Макар че бях откраднал ръката на мъртъв човек, щях да преследвам типове от рода на онези, които го бяха убили.

През последните няколко години благородният подтик на това решение бе удавен в канцеларска бумажина. Навярно ставах коравосърдечен като равнинарите – онези равнинари около мен, които всяка година гласуваха нови смъртни наказания. Укриване на приходи за облагане с данък. Използване на ръчно управление на летяща машина над град.

Беше ли Кенет Греъм толкова по-лош от тях?

Разбира се, че беше. Копелето бе пхнало проводник в главата на Оуен Дженисън.

Двайсет минути чаках Джули да излезе. Можех да ѝ изпратя бележка, но имаше достатъчно време до обяд и твърде малко, за да успее да свърша нещо... Исках да поговоря с нея.

– Здравей – рече тя. – Благодаря – като пое кафето. – Как мина ритуалното напиване? О, виждам. Много хубаво. Почти поезия. – Разговорът с Джули си имаше начин да кара по най-прекия път.

Поезия, точно така. Спомних си как вдъхновениято се бе появило като светкавица сред меко, ярко сияние. Примамката на Оуен с летящата цигара. Какъв по-добър начин да се почете паметта му от това да се използва неговият трик за хващане на момиче?

– Правилно – съгласи се Джули. – Но има нещо, което май си пропуснал. Как беше фамилията на Тафи?

– Не мога да си спомня. Тя я записа на...

– С какво се занимава?

– Откъде да знам?

– Каква религия изповядва? Привърженик ли е или противник? Къде е израснала?

– По дяволите...

– Само преди половин час ти доста самодоволно размишляваше колко обезличени сме били всички ние, равнинарите, с изключение на теб. Какво е Тафи, личност или походно легло? – Джули бе застанала с ръце на хълбоците и ме гледаше отдолу нагоре като дребничка учителка.

Колко души са възплътени в Джули? Някои от нас никога не са виждали този ѝ вид на Пазителка. Тя е страховита, Пазителката. Ако се покажеше такава при някоя среща, мъжът, пред когото го стореше, би

станал импотентен завинаги.

Но това никога нямаше да се случи. Когато се налагаше да смърти някого, Джули го правеше посред бял ден. По този начин се дистанцираше от функциите си, което обаче не помагаше на другите да го приемат по-леко.

Както нямаше смисъл да се преструва, че не е нейна работа.

Бях дошъл да я помоля за закрила. А на нея ѝ трябваше само да ме разлюби, дори съвсем мъничко да ме разлюби, за да стане съзнанието ми непроницаемо... поне по отношение на Джули. И как тогава щеше да разбере, че съм в беда? Как щеше да ми изпрати помощ, за да ме измъкне от каквото и да е там? Личният ми живот беше нейна работа – нейната единствена и безкрайно важна работа.

– Тафи ми харесва – възразих аз. – Не ме интересуваше коя е, когато се срещнахме. Просто я харесвам и мисля, че и тя ме харесва. Какво повече искаш от първа среща?

– Знаеш много добре. Можеш да си припомниш други срещи, при които двамата сте разговаряли цяла нощ върху кушетката, като всеки от вас се е радвал единствено да научи повече неща за другия. – Тя спомена три имена и аз се изчервих. Джули знаеше думи, с които можеше в миг да обърне мислите ви наопаки. – Тафи е личност, а не мимолетна афера, тя не е символ, нито само една приятна нощ. Ти как я преценяваш?

Съсредоточих мислите си, все така застанал прав насред коридора. Странно: бях се сблъсквал с Джули Пазителката и друг път, но никога не ми бе хрумвало просто да се измъкна от неприятното положение. По-късно щях да умувам над това. Сега стоях тук, изправен пред Пазителката/Съдийката/Учителката. И си мислех за Тафи...

– Тя е сладка – рекох. – Не е лишена от характер. Дори е придиричлива. От нея не би станало добра медицинска сестра. Твърде много би искала да помогне и ще се разкъсва, когато няма да може. Бих казал, че е една от уязвимите.

– Продължавай.

– Искам да я видя пак, но не смея да говоря за работата си пред нея. На практика... ще е по-добре да не се срещаме, докато не приключи случая с Оуен. Лорън би се заинтересувал от нея. Или... възможно е тя да се интересува от мен и аз да пострадам... пропуснах ли нещо?

– Мисля, че да. Дължиш ѝ едно телефонно обаждане. Ако няма да ѝ определяш среща през следващите няколко дена, звъни и ѝ го кажи.

– Можеш да провериш. – Обърнах се на пети, после още веднъж

обратно. – Ама че шега на измамник! Почти забравих. Причината, поради която дойдох тук...

– Знам, искаш час за периодичен контрол. Да речем, че ще те проверявам всяка сутрин в девет и четирийсет и пет?

– Малко е рано. Обикновено попадам в смъртна опасност нощем.

– Нощем не работя. Всичко, което мога да ти предложа, е девет и четирийсет и пет. Съжалявам, Джил, но е така. Да те контролирам ли или не?

– Уговорихме се. Девет и четирийсет и пет.

– Добре. Обади ми се, когато намериш истинско доказателство, че Оуен е бил убит. Ще ти дам час за втора проверка. Тогава ще си в малко по-реална опасност.

– Добре.

– Обичам те. Ау, закъснявам.

Тя се шмугна пак в кабинета си, а аз отидох да се обадя на Тафи.

Тафи я нямаше у дома, разбира се, а не знаех нито къде работи, нито с какво се занимава. Автоматичният ѝ секретар ми предложи да приеме съобщение. Оставих си името и казах, че пак ще се обадя.

После продължих да седя така и да се потя още пет минути.

До обяд имаше половин час. Пред мен бе телефонът ми. Не можех да измисля никакво сносно оправдание да не пратя вест на Хомър Чандрасехар.

Не желяех да говоря с него, нито сега, нито когато и да било. Последния път, когато го видях, той ме нахока здравата. Моята безплатна ръка ми бе струвала живота на поясар, както и уважението на Хомър. Не исках да говоря с него, дори в еднопосочно съобщение, а най-вече не желяех да го уведомявам за смъртта на Оуен.

Все някой трябваше да му каже. Навярно той би могъл да открие нещо.

А аз бях отлагал почти цял ден.

Потих се в продължение на пет минути, после все пак се обадох на междупланетната служба, продиктувах едно съобщение и го изпратих на Церес. По-точно продиктувах шест съобщения, преди да остана доволен. Не искам да говоря за това.

Звъннах отново на Тафи – можеше да се е прибрала за обяд. Не бях познал.

Затворих, като се питах дали Джули постъпваше справедливо. За какво друго се бяхме пазарили, Тафи и аз, освен за една приятна нощ? Която вече бяхме получили, а при добро стечение на обстоятелствата

можеше да има и други.

За Джули обаче беше трудно да не е права. Щом е решила, че Тафи е от уязвимия тип, значи е получила информацията от моето съзнание.

Смесени чувства. Вие сте дете, а майка ви току-що е определила правилата. Но те са си правила, нещо, на което може да се разчита... и тя ви оказва внимание... грижи се за вас... докато за толкова много други навън никой не го е грижа.

– Естествено, че си помислих за убийство – каза Ордас. – Винаги допускам възможно убийство. Когато майка ми, лека й пръст, се помина след три години най-усърдни грижи от страна на сестра ми Мария Анхела, аз действително си помислих дали да не потърся следи от игли по главата ѝ.

– И намерихте ли?

Лицето на Ордас замръзна. Той остави бирата си и понечи да стане.

– Успокойте се – побързах да кажа. – Не исках да ви обидя.

Той ме изгледа за миг, после седна, умиловитен само наполовина.

Избрахме си ресторант с маси отвън на пешеходното ниво. От другата страна на един плет (истински жив плет, зелен, растящ), минавачите се носеха нанякъде в постоянна едностранна върволица. Отвъд тях друга плъзгаща се пътека носеше подобен поток в обратната посока. Имах замайващото усещане, че всъщност се движехме ние.

Келнер-робот, приличен на шахматна пионка с формата на камбана, извади от тялото си димящи чинии, сложи ги точно пред нас и се отдаде, носейки се върху въздушната си възглавница.

– Естествено, че си помислих за убийство. Повярвайте ми. Но това, г-н Хамилтън, е невъзможно.

– Мисля, че мога да ви представя доста добра хипотеза.

– Опитайте, разбира се. Дори ще ви помогна за началото. Най-напред трябва да допуснем, че търговецът на щастие Кенет Греъм не е продал друд и куплунг на Оуен Дженисън, а по-скоро Оуен Дженисън е бил насилствено подложен на операция. Регистрите на Греъм, включително писменото разрешително на хирург, са били фалшифицирани. Налага се да предположим всичко това, нали?

– Правилно. И преди да ми кажете, че името на Греъм е неопетнено, нека да ви съобщя, че не е вярно.

– О-о?

– Той е свързан с банда органоборсаджии. Информацията е

поверителна. Наблюдаваме го и не искаме да бъде закачан.

– Това вече е новина. – Ордас потърка брадичката си. – Органоборсаджийи. Добре. Какво общо би имал Оуен Дженисън с органоборсаджиите?

– Оуен беше поясар. А в Пояса винаги е имало страхотен недостиг на трансплантати.

– Да, те внасят огромни количества медицински материали от Земята. Не само замразени органи, но и лекарства и протези. Е, и?

– Оуен е прекарал през живота си доста товари под носа на златокожите. Хващан е няколко пъти, но все оставаше недосегаем за правителството. В досието му пише, че е преуспял контрабандист. Ако някой голям органоборсаджия поиска да разшири пазара си, ще потърси контакт с поясар, известен като преуспял контрабандист.

– Досега никога не сте споменавали, че г-н Дженисън е бил контрабандист.

– Че за какво? Всички поясари са контрабандисти, ако сметнат, че могат да си го позволят. За един поясар контрабандата не е нещо неморално. Органоборсаджията обаче няма откъде да го знае. Той би смятал Оуен за криминален престъпник.

– Мислите ли, че приятелят ви... – Ордас не посмя да довърши от учтивост.

– Не, Оуен не би станал органоборсаджия. Но не е изключено, просто не е изключено да се е опитал да предаде някой такъв. Възнаграждението за информация, водеща до залавянето и осъждането и т.н. са значителни. Ако някой е наел Оуен, много е възможно Оуен да се е опитал сам да проследи връзката. От друга страна, бандата, по чиито следи сме, покрива половината Западно крайбрежие на континента. Кое то никак не е малко. Бандата е на Лорън, за когото Греъм може би работи. Да допуснем, че пред Оуен се е открила възможност да се срещне със самия Лорън?

– И той се е съгласил?

– Така смятам. Мисля, че си е пуснал дълга коса, за да изглежда като земен жител – и да не буди подозрение у Лорън. Предполагам, че е събрал каквато информация е могъл, а после се е опитал да си спаси кожата. Но не е успял. Открихте ли дали е правил заявка за разрешително за нудизъм?

– Не. Но схванах мисълта ви – рече Ордас и се облегна назад, оставяйки недокоснатата храната в чинията пред себе си. – Тенът на г-н Дженисън беше еднакъв навсякъде, като се изключи характерният загар на

лицето. Предполагам, че е практикувал нудизъм в Пояса.

– Да. Там нямаме нужда от разрешителни. Би го правил и тук, освен ако е криел нещо. Спомняте ли си онзи белег? Той никога не пропускаше възможност да го покаже.

– Нима действително си е помислил, че може да мине за... – Ордас се поколеба – ...равнина?

– С този тен на поясар? Не! Попрекалил е малко с прическата. Навярно е мислел, че Лорън ще го подцени. Но явно не е искал да се знае много кой е, иначе не би оставил най-ценните си лични вещи у дома.

– Значи е имал работа с органоборсаджий и те са го открили, преди да успее да ви се обади. Да, г-н Хамилтън, всичко изглежда добре обмислено. Обаче е невъзможно.

– Защо? Не се опитвам да докажа, че е убийство. Засега. Просто искам да ви убедя, че убийството е поне също толкова вероятно, колкото и самоубийството.

– Но не е, г-н Хамилтън.

Погледнах го въпросително.

– Да разгледаме подробностите около хипотетичното убийство. Нещмнено Оуен Дженисън е упоен и откаран в кабинета на Кенет Греъм. Там му е присаден куплунг за екстаз. Прикрепен е стандартен друд, който после е променен аматорски с поялник. Вече забелязваме специалното внимание, което убиецът отделя на подробностите. Откриваме го отново във фалшифицираните документи на Кенет Греъм, които му разрешават да оперира. Те са безупречни. След това Оуен Дженисън е закаран в апартамента си. Избран е неговият, нали така? Не би имало особен смисъл да го откарват в друг. Кабелът на друда е скъсен, отново аматорски. Връзват г-н Дженисън...

– Чудя се откъде ви хрумна пък това?

– Че защо да не го вържат? Вързан е и е оставен да се събуди. Навярно му е обяснено какво го чака. Това зависи от убиеца. После убиецът свързва г-н Дженисън към контакта на стената. В мозъка му се процежда ток и за пръв път в живота си Оуен Дженисън изпитва чисто удоволствие. Оставят го подключен, да речем, за три часа. След първите няколко минути трябва да е станал безнадежден токоман...

– Сигурно познавате повече токомани от мен.

– Дори аз не бих се предал веднага. Обикновеният токоман става токоман след няколко минути. Обаче обикновеният токоман е поискал да стане такъв, като знае как ще промени това живота му. Токоманията е симптом, присъщ на отчаянието. Приятелят ви е можел да се освободи

след няколко минутно захранване с ток.

– Затова са го държали вързан три часа. После са срязали въжетата. – Почувствах, че ми се повдига. Грозните, тъй грозните картини на Ордас съвпадаха с моите до най-малки подробности.

– Не повече от три часа според нашата хипотеза. Не биха се осмелили да останат по-дълго от няколко часа. Срязват въжетата и оставят Оуен Дженисън да умре от глад. В продължение на един месец следите от упояването му ще са изчезнали, както и всякакви белези от въжета, цицини по главата, дупчици от игла и тем подобни. Старателно разчетен до подробности, добре обмислен план. Не сте ли съгласен?

Казах си, че Ордас не е жесток. Просто си вършеше работата. И все пак ми беше трудно да му отговоря обективно.

– Покрива се с представата ни за Лорън. Той винаги пипа много внимателно. Обича старателно разчетените, добре обмислени планове.

Ордас се наведе напред.

– Но не забелязвате ли? Старателно разчетеният план е съвсем погрешна стратегия. В него има един основен недостатък. Да предположим, че г-н Дженисън отскубне друда?

– Би ли могъл да го направи? Би ли поискал?

– Би ли могъл? Естествено. Просто дръпване с пръсти. Токът не смущава моторните функции. А дали би поискал? – Ордас отпи замислено от бирата си. – Знам доста неща за токоманията, г-н Хамилтън, ала нямам представа как се чувства човек. Обикновеният токоман си вади друда също толкова често, колкото и го пъха, но приятелят ви е получавал десет пъти по-силен ток. Може да е измъквал друда десетина пъти и всеки път да го е мушвал веднага обратно. И все пак се предполага, че поясарите са мъже със силна воля и силна индивидуалност. Кой знае дали приятелят ви не би успял, дори след като е бил обзет от токомания цяла седмица, да отскубне друда, да намотае кабела, да го пъкне в джоба си и да си тръгне невредим? Съществува и допълнителната опасност някой да налети на него – например техникът по поддръжка на автоматиката. Или някой да забележи, че не си е купувал храна от цял месец. При самоубийството има такива рискове. Самоубийците обикновено си оставят възможност да променят решението си. А убиецът? Не. Дори рискът да бе едно на хиляда, човекът, който е изготвил толкова подробен план, никога не би го поел.

Слънцето грееше топло върху раменете ни. Ордас внезапно си спомни за обяда и започна да яде.

Наблюдавах движението на света отвъд плета. Някои пешеходци

стояха скупчени на групички, за да разговарят, други зяпаха витрините покрай плъзгащата се пътека или надничаха любопитно към нас. Имаше и такива, които се провираха през тълпата със сурови изражения на лицата, недоволни от петнайсетте километра в час на плъзгащата се пътека.

– Възможно е да са го наблюдавали и стаята да е била подслушвана.

– Претърсихме основно навсякъде – отвърна Ордас. – Ако имаше някакви устройства за наблюдение, щяхме да ги открием.

– Може да са били отстранени.

Ордас вдигна рамене.

Спомних си шпионските очи в „Апартаменти Моника“. Човек трябва да влезе лично в стаята, за да изнесе подслушващото устройство. Навярно би могъл да го унищожи и с подходящ сигнал, но сигурно щяха да останат следи.

А Оуен бе наел вътрешна стая. Далеч от шпионски очи.

– Има едно нещо, което изпуснахте – заявих аз след малко.

– И какво е то?

– Името ми в портфейла на Оуен, където е пишело, че съм най-близкият му роднина. Искал е да насочи вниманието ми върху случая, с който се занимавам. Бандата на Лорън.

– Възможно е.

– Няма друго обяснение.

Ордас остави вилицата си.

– Има друго обяснение, г-н Хамилтън. Но няма да го харесате.

– Сигурен съм.

– Нека да приемем и вашата хипотеза. С г-н Дженисън е установил контакт агент на Лорън, органоборсаджията, който е възнамерявал да продава трансплантационен материал на поясарите. И вашият приятел е приел. Обещанието за големи богатства се е оказало твърде примамливо. След около месец обаче е осъзнал какво ужасно нещо е извършил. Решил е да се самоубие. Отишъл е при някой търговец на удоволствия и са му присадили жичка в главата. После, преди да пхне друда, е направил опит да изкупи престъплението си. Вписал ви е като свой най-близък роднина, така че да се досетите защо е умрял и навярно за да използвате това срещу Лорън. – Ордас ме изгледа през масата. – Виждам, че никога няма да приемете тази версия. Но не мога да ви помогна. Позовавам се единствено на веществените доказателства.

– Аз също. Само че познавах Оуен. Той никога не би работил за

органоборсаджия, никога не би се самоубил, а и да го стореше, никога не би го направил по такъв начин.

Ордас не отговори.

– Ами някакви отпечатащи?

– В апартамента ли? Няма.

– Освен онези на Оуен?

– Дори неговите открихме само върху столовете и масите. Проклинам човека, който е изобретил робота-чистач. Всяка гладка повърхност в апартамента е била почистена точно четирийсет и четири пъти, докато е бил нает от г-н Дженисън. – Ордас се зае отново с яденето си.

– Тогава поразмислете върху следното. Приемете за момент, че съм прав. Приемете, че Оуен е бил по следите на Лорън и Лорън го е спипал. Оуен е знаел, че върши нещо опасно. Не е искал да ме насочи към Лорън, преди да е готов. Искал е сам да получи наградата. Но е можел да ми остави все пак нещо за всеки случай. Нещо в клетка от автоматичен гардероб на летище или космодрум. Веществено доказателство. И то не под неговото име, нито под моето, защото аз съм известно РАМО. Обаче...

– Под някое име, което знаете и двамата.

– Правилно. Като например това на Хомър Чандрасехар. Или... септих се! Кюбс Форсайт. Оуен би го избрал. Кюбс е мъртъв.

– Ще огледаме. Но трябва да разберете, че това няма да докаже вашата хипотеза.

– Разбира се. Каквото и да намерите, Оуен може да го е оставил за успокоение на съвестта си. Ваша работа. Съобщете ми, ако откриете нещо – рекох аз, станах и си тръгнах.

Носех се върху плъзгащата пътека, без да ме е грижа къде ще ме отведе. Искях да се успокоя.

Можеше ли Ордас да е прав? Можеше ли?

Колкото повече разравях смъртта на Оуен, толкова по-ужасна ми изглеждаше тя.

Следователно Ордас не беше прав.

Оуен да работи за някой органоборсаджия? По-скоро би станал донор.

Оуен да получава наслада от контакт в стената? Той никога не гледаше дори тривизия!

Оуен да се самоубие? Не. Или ако го направеше, нямаше да е по

този начин.

Но дори и да преглътнеш някак си всичко това...

Оуен Дженисън да ми съобщава, че е работил с органоборсаджии? На мен, Джил Ръката Хамилтън? Да съобщава това на мен!

Пътеката продължаваше да се плъзга покрай ресторанти и търговски центрове, покрай църкви и банки. От автомобилното ниво, десет етажа по-долу, долиташе бръмченето на коли и скутери. Небето представляваше тесен и ярък резен синева между черните сенки на небостъргачите.

Да съобщава това на мен? Никога!

Но и вариантът със странно непоследователния убиец на Ордас не изглеждаше по-приемлив.

Замислих се върху нещо, което дори Ордас бе пропуснал. Защо му е трябвало на Лорън да очисти Оуен по толкова заплетен начин? Оуен е можел просто да изчезне в банките за органи и никога повече да не безпокои Лорън.

Магазините наоколо започнаха да оредяват, както и тълпите. Плъзгащата пътека се стесни и навлезе в жилищен квартал, и то не от най-добрите. Бях се оставил да ме отнесе твърде надалеч. Огледах се и се опитвах да определя къде се намирам.

Бях на четири преки от магазина на Греъм.

Моето подсъзнание ми бе изиграло мръсен номер. Исках да се срещна с Кенет Греъм лице в лице. Изкушението да го направя беше почти неудържимо, но се преборих с него и на следващия диск смених посоката.

На всяко пешеходно кръстовище има въртящ се диск, покрай който като допирателни минават четири плъзгащи се пътеки и чиято крайна ивица се движи със същата скорост като тях. От центъра на диска нагоре ви извежда ескалатор, който ви прехвърля над пътеките, за да достигнете неподвижните тротоари до самите сгради. От центъра на диска можех да хвана такси, но исках още да поразмисля и така обиколих половината крайна ивица.

Бих могъл да вляза в магазина на Греъм и да изляза невредим. Може би. Щях да изглеждам обезверен, отегчен и колеблив, щях да кажа на Греъм, че искам куплунг за екстаз, щях да се безпокоя на висок глас за това какво биха казали жена ми и приятелите ми и в последния момент щях да променя решението си. Щеше да е принуден да ме пусне, като знае, че биха ме потърсили. Може би.

Обаче Лорън трябваше да знае повече за РАМО, отколкото ние за

него. Възможно ли бе да са показвали на Греъм моя холография в истинския ми вид? Само да влезеше някое известно РАМО в магазина му и Греъм щеше да изпадне в паника. Не си заслужаваше риска.

Какво, по дяволите, тогава можех да направя?

Непоследователният убиец на Ордас. Ако допуснем, че Оуен е бил убит, не можех да пренебрегнем останалите предположения. Старието, изпипаните подробности... а после Оуен е оставен сам, така че да си издърпа друда и да се измъкне, или да бъде открит от някой настоятелен търговец, или крадец, или...

Не. Хипотетичният убиец на Ордас, както и моят, като ястреб би наблюдавал Оуен. В продължение на цял месец.

Това реши въпроса. Слязох на следващия диск и хванах такси.

Таксито ме остави върху покрива на „Апартаменти Моника“. Взех асансьор до фоайето.

Ако управителят е бил изненадан, че ме вижда, не го показа. Махна с ръка да ме покани в кабинета си. Кабинетът изглеждаше доста просторен от фоайето, навярно защото в него имаше неща, които да нарушат анонимно-модерния декор: картини на стената, лека дияра от черна пепел в една купа, останала вероятно от цигарата на някой посетител, холография на Милър и съпругата му на открито, почти празно бюро.

Той ме изчака да седна, после се наведе нетърпеливо напред.

– Тук съм по работа на РАМО – рекох и му подадох личната си карта.

Той ми я върна, без да я провери.

– Предполагам, че по същата онази работа – каза без излишна сърдечност.

– Да. Убеден съм, че Оуен Дженисън трябва да е имал посетители, докато е бил тук.

Управителят се усмихна.

– Това е смешно... не е възможно.

– Напротив. Вашите холокамери заснемат посетители, но не реагират на наематели, нали?

– Естествено.

– Тогава Оуен Дженисън може да е бил посетен от който и да е наемател в сградата.

Управителят изглеждаше шокиран.

– Не, определено не. Наистина не разбирам защо продължавате да се занимавате с това, г-н Хамилтън. Ако някой беше открил г-н

Дженисън в такова състояние, щеше да ни съобщи!

– Не смятам, че би го сторил. Всеки наемател в сградата ли е можел да го посети?

– Не. Не. Камерите щяха да снимат човек от друг етаж.

– Тогава значи някой от същия етаж?

Макар и с явно нежелание, управителят кимна.

– Да-а. Доколкото става въпрос за холокамерите, това е възможно.

Но...

– В такъв случай искам да ми предоставите снимки на всички наематели, които са живели на осемнайсетия етаж през последните шест седмици. Изпратете ги в сградата на РАМО в Централен Лос Анджелис. Става ли?

– Разбира се. Ще ги имате след час.

– Добре. Хрумна ми нещо друго. Да предположим, че някой се качи на деветнайсетия етаж и слезе пеш до осемнайсетия. Ще бъде заснет на деветнайсетия, но не и на осемнайсетия, прав ли съм?

Управителят се усмихна снизходително.

– Г-н Хамилтън, в тази сграда няма стълбища.

– Само асансьори ли? Не е ли опасно?

– Съвсем не. За всеки от асансьорите има отделно независимо аварийно хранване. Такава е общоприетата практика. В крайна сметка кой би се хванал да изкачи осемдесет етажа, ако асансьорите спрат?

– Добре, хубаво. Само един последен въпрос. Възможно ли е да се излъже компютъра? Например някой да го накара да не направи дадена снимка?

– Аз... не съм експерт по това как се лъжат компютри, г-н Хамилтън. Защо не се обърнете направо към фирмата „Колфийлд Брейнс“?

– Добре. Какъв е моделът ви?

– Само за миг. – Стана и затършува из папките в едно от чекмеджетата на шкафа. – EQ 144.

– Добре.

Това бе всичко, което можех да свърша тук, знаех го... и все пак не ми се тръгваше. Тръбваше да има нещо...

Накрая Милър се изкашля.

– Това ли е всичко, г-не?

– Да – отговорих. – Всъщност не. Мога ли да вляза в 1809?

– Ще провера дали не сме я дали вече под наем.

– Полицията трябва да си е свършила работата там.

– Сигурно. – Той се върна до шкафа. – Не, все още е свободна. Ще

ви заведе. Колко време мислите да останете там?

– Не знам. Не повече от половин час. Няма нужда да идвате.

– Чудесно. – Той ми подаде ключа и изчака да си тръгна.

Което и направих.

Когато слязох от асансьора, пред очите ми се мярна съвсем леко проблясване на синя светлина. Ако не знаех за холокамерите, щях да си помисля, че е игра на оптичния нерв, а не нещо от реалния свят. Навярно бяха те. Не е задължително да използвате лазерен лъч, за да направите холография, но той ви дава по-ясна картина.

Стаята на Оуен приличаше на кутия. Всичко беше прибрано. Нямаше нищо друго, освен голи стени. Никога не бях виждал толкова отчайваща гледка, ако се изключат астероидните скали, твърде бедни за добив на руда и твърде лошо разположени за база.

Таблото за управление бе точно до вратата. Запалих осветлението, после докоснах главния ключ. Появиха се линии, очертани в червено, зелено и синьо. Голям квадрат на едната стена за леглото, по-голямата част от друга стена за кухнята, различни фигури по пода. Сигурно не бихте желали някой ваш гост да стои върху масата, когато я разтваряте.

Бях дошъл тук, за да почувствам мястото; да надуша нещо, ако мога; да видя дали не съм изпуснал нещо. Преведено на човешки език: играех си. На игра поsegнах през таблото за управление, за да опипам схемите. Платките бяха твърде малки и твърде сложни, за да ми кажат каквото и да било, но прокарах въображаемите си пръсти по протежение на няколко от жичките и открих, че водят право към точките си на контакт, без отклонения. Отвън нямаше сензори. Човек трябва да е в стаята, за да знае какво се отваря и какво се прибира.

И така в стая, за която се знае, че е заета, леглото е останало прибрано цели шест седмици. Само че не сте ли в стаята, няма как да го разберете.

Натиснах бутоните за разтваряне на кухненския кът и на стола за четене. Стената се плъзна два метра напред, а подът се надигна и прие желаната форма. Седнах на стола и кухненският кът ми препречи гледката към вратата.

Оуен не се е виждал от коридора.

Само някой да бе забелязал, че Оуен не си поръчва храна! Това сигурно е щяло да го спаси.

Сетих се за нещо друго и потърсих отвора на климатичната

инсталация. Открих малката решетка на пода. Някои климатични инсталации се включват, когато въглеродният двуокис достигне половин процент. Тази бе настроена за температурно и ръчно управление.

При другия вид нашият внимателен убиец би могъл, като следи въздушния поток през климатичната инсталация, да разбере дали Оуен е все още жив и на мястото си. Но с такава настройка стая 1809 трябва да е изглеждала празна през последните шест седмици.

Пак се отпуснах в креслото.

Ако хипотетичният убиец е наблюдавал Оуен, служел си е само с устройство за подслушване. Нямаше друга възможност, освен ако не е живял на същия етаж през четирите или петте седмици, докато Оуен издъхне.

Добре, да разгледаме случая с устройство за подслушване. Ако е много дребно никой няма да го намери, освен роботът-чистач, който веднага ще го прати в пещта за смет. Трябва да е голямо, така че роботът да го пропусне. Излишно е безпокойството, че Оуен ще го открие! А когато стане ясно, че Оуен е мъртъв, включва се механизмът му за самоунищожение.

Изпепелите ли го, все някъде ще остане дупка от прогаряне. Ордас би я забелязал. Ами с азбестова подложка? Ще искате след самоунищожението да е останало само толкова, колкото роботът-чистач да отстрани.

И ако повярвате в това, ще повярвате във всичко. Твърде рисковано е. Никой не знае какво ще вземе за боклук един робот-чистач. Правят ги глупави, защото е по-евтино. Затова са програмирани да не закачат по-едри предмети.

Трябва да е имало някой на този етаж, който или сам да следи Оуен, или да прибере устройството, с което го е шпионирал. Бих се обзаложил срещу всичко, което притежавам, че наблюдателят е бил човек.

Бях дошъл тук, преди всичко за да дам храна на интуицията си. Но нищо не се получи. Оуен бе прекарал в креслото шест седмици, от които поне през последната е бил мъртъв. И въпреки това не можех да почувствам присъствието му. Креслото си беше просто кресло с две странични масички. Той не бе оставил в стаята нищо, в нея не витаеше дори неспокойният му дух.

Обаждането ме свари на половината път към Щаба.

– Бяхте прав – каза ми от гривната-телефон гласът на Ордас. –

Намерихме клетка в автоматичния гардероб на космодрума в Долината на смъртта, регистрирана на името на Кюбс Форсайт. В момента съм се запътил към мястото. Ще дойдете ли с мен?

– Ще се срещнем там.

– Добре. И аз като вас изгарям от нетърпение да видя какво ни е оставил Оуен Дженисън.

Съмнявах се в това.

Космодрумът бе на повече от четиристотин километра, близо един час път със скоростта на такситата. Доста щях да се изръся. Въведох новия адрес на таблото и се обадох в Щаба. Агентът на РАМО разполага със значителна свобода и не е нужно да оправдава всяко свое действие. Не ставаше и дума да искам разрешение за пътуването. В най-лошия случай можеха да не включат цената на таксито в сметката за служебните ми разходи.

– А, освен това ще пристигнат снимки от „Апартаменти Моника“ – предупредих дежурния. – Нека компютърът ги сравни с известните органоборсаджии и с хората, свързани с Лорън.

Таксито плавно се издигна в небето и се насочи на изток. Гледах тривизия и пих кафе, докато не ми свършиха монетите за автомата.

Между ноември и май, когато климатът е идеален, Долината на смъртта е рай за туристите. Там са Дяволското игрище за голф с фантастичните си солни хребети и остри върхове, Забриски Пойнт със странните си скалисти околности, старите мини за боракс и всякакви видове чудновати редки растения, пригодили се към жегата и сухия като смърт климат. Да, в Долината на смъртта имаше много интересни места и някой ден щях да ги посетя. Досега единственото, което бях виждал, бе Космодрумът. Той също бе по свой начин внушителен.

Някога полето за кацане е било континентално море със значителни размери. Сега беше море от сол. Редуващи се сини и червени концентрични окръжности отбелязваха площадките за кацане на спускащите се от космоса кораби, а развитието през последния век на химическите, ядрените и термоядрените двигатели бе оставило след всеки старт кратери, оцветени като дъги с ивици от малко познати, често радиоактивни соли. Все пак, в по-голямата си част, полето бе запазило старата си бляскава белота. Солният терен е осеян с кораби с различни размери и разнообразни форми. Между тях коли и машини изпълняват танца по поддръжката и ако сте склонни да почакате, можете да наблюдавате кацането на някой кораб. Заслужава си чакането.

Сградата на космодрума, пастелнозелена кула, се издига в края на

голямата солна равнина, наред широка площадка от флуоресциращ оранжев бетон. Досега върху нея не бе кацал кораб. Таксито ме остави пред входа и се присъедини към другите на паркинга. Стоях и вдишвах сухия, лек въздух.

Четири месеца в годината климатът на Долината на смъртта е идеален. Докато през останалите... веднъж през август в Залива на пещта е била отбелязана температура от 56,7 градуса на сянка.

Някакъв мъж зад едно гише ме осведоми, че Ордас е пристигнал преди мен. Намерих го заедно с друг служител сред лабиринта на автоматичния гардероб с клетки, големи колкото да поберат два или три куфара. В клетката, която Ордас бе отворил, имаше само едно леко, пластмасово куфарче.

– Може да е наел и други клетки – каза той.

– Едва ли. Поясарите пътуват с малко багаж. Опитайте ли се да го отворите?

– Още не. Ключалката е с шифър. Помислих си, че навярно...

– Може би. – Клекнах, за да го разгледам.

Странно – изобщо не бях изненадан. Сякаш през цялото време бях знаел, че куфарът на Оуен ще е тук. И защо не? Трябваше все пак да се е предпазил по някакъв начин. Чрез мен, тъй като вече бях замесен в органиборсаджийството от страната на Обединените нации. Като остави нещо в клетка на някой космодрум, защото Лорън не би могъл да открие клетката нито да я отвори, ако я намереше, и защото аз естествено бих свързал Оуен с космодрумите. Под името Кюбс, защото аз бих го потърсил, но не и Лорън.

Хубаво е да се разсъждава, след като работата вече е свършена.

Ключалката беше с пет цифри.

– Трябва да е помислил, че ще я отварям аз. Да видим...

Нагласих цифрите на 22417. 22 април 2117 г., денят, в който умря Кюбс, прикован внезапно към стената. Ключалката се отвори.

Ордас веднага посегна към кафявата папка. С по-бавно движение аз взех две стъклени шишенца. Едното – добре запечатано, за да не влезе земен въздух – бе пълно до половината с невероятно фин прах. Толкова фин, че се плъзгаше като олио в шишенцето. В другото имаше потъмняло зрънце никелово-желязна смес, едва забележима с просто око.

В куфарчето имаше и други неща, но най-ценното беше папката. В нея бе описана цялата история... или поне донякъде. Оуен сигурно е

възнамерявал да я допълни.

Когато се върнал от последното си пътуване, в купа писма на Церес го чакало съобщение. Оуен трябва да се е смял на някои места в него. Лорън си бил направил труда да събере пълен списък на контрабандната дейност на Оуен през последните осем години. Нима е мислел, че може да си осигури мълчанието му, като го заплаши, че ще предаде досието му на златокожите?

Навярно досието е подвело Оуен. Във всеки случай той решил да се свърже с Лорън и да види какво ще стане. В друг, обикновен случай би ми пратил цялото съобщение и би ме оставил да го проследя. В крайна сметка аз бях специалистът. Но последното пътуване на Оуен било пълен трагедия.

Водородният му двигател се взривил някъде отвъд орбитата на Юпитер. Необяснимо защо. Системата за безопасност едва успяла да изхвърли извън обсега на експлозията капсулата, поддържаща живота му. На Церес го върнал спасителен кораб. Таксата почти го разорила. Имал нужда от пари. Лорън навярно е знаел и е залагал на това.

С възнаграждението за информация, която би помогнала за залавянето на Лорън, Оуен е можел да си купи нов кораб.

Кацнал в Пустинни поля, следвайки инструкциите на Лорън. Оттам хората на Лорън трябва доста да са го поразкарали: до Лондон, до Бомбай, до Амберг в Германия. Историята на Оуен, описана от самия него, свършваше в Амберг. Как бе стигнал до Калифорния? Не бе успял да разкаже.

Но междувременно беше научил доста. Имаше отделни подробни факти за организацията на Лорън. Там беше целият план на Лорън за изпращане на нелегални трансплантационни материали към Пояса, както и за намиране и обслужване на клиенти. По този въпрос Оуен бе дал предложения. Повечето от тях звучаха разумно, обаче на практика биха били неприложими. Типично за Оуен. Не намирах нищо, което да показваше, че е прекалил.

Но той, естествено, не го е знаел, когато го е сторил.

Имаше и холографии, двайсет и три на брой, все на хора от бандата на Лорън. На гърба на някои от снимките имаше бележки, на други – не. Оуен не бе успял да научи подробности за мястото им в организацията.

Прехвърлих ги два пъти, питайки се дали някой от тях не би могъл да е самият Лорън. Оуен така и не бе разбрал.

– Струва ми се, че бяхте прав – заяви Ордас. – Няма как да е събрал такава подробна информация случайно. Сигурно от самото начало се е готвел да предаде бандата на Лорън.

– Точно както ви казах. И затова е бил убит.

– Изглежда, наистина е бил убит. Какъв мотив за самоубийство би могъл да има? – Ордас се мъчеше, колкото може, да придаде гневно изражение на кръглото си спокойно лице. – Мисля, че не мога да повярвам и в нашия непоследователен убиец. Развалихте ми апетита, г-н Хамилтън.

Споменах му за идеята си относно другите наематели от етаж на Оуен. Той кимна.

– Възможно е. Възможно е. Сега това е работа на вашия отдел. С органоборсаджиите се занимава РАМО.

– Правилно. – Затворих куфарчето и го вдигнах. – Да видим какво ще направи компютърът с тези неща. Ще ви изпратя фотокопия на всичко.

– Ще ме информирате ли за останалите наематели?

– Разбира се.

Влязох в Щаба на РАМО, размахал ценното куфарче с чувството, че светът е мой. Оуен е бил убит. Умрял е с чест или поне – о, определено – с достойнство. Сега дори Ордас го знаеше.

Изведнъж Джексън Бера, с ръмжене и пышкане, профуча като стрела край мен.

– Какво става? – викнах подире му. Навярно исках да се похваля. Разполагах в куфарчето си с двама и три лица, с двама и трима органоборсаджи.

Бера спря и рече:

– А ти къде беше?

– Работих. Честна дума. Какво е толкова спешно?

– Спомняш ли си онзи търговец на удоволствия, когото наблюдавахме?

– Греъм? Кенет Греъм?

– Именно. Мъртъв е. Провалихме се. – И Бера хукна нататък.

Вече беше в лабораторията, когато го настигнах.

Трупът на Кенет Греъм лежеше по гръб на операционната маса. Дългото му изпито лице изглеждаше бледо, отпуснато, безизразно и

празно. Над и под главата му бяха закачени разни апарати.

– Върви ли? – запита Бера.

– Не особено – отвърна лекарят. – Но не по ваша вина. Достатъчно бързо сте му направили дълбоко замразяване. Просто токът е... – Той вдигна рамене.

Разтърсих Бера за рамото.

– Какво се е случило?

Бера все още се задъхваше от тичането.

– Трябва да е изтекла информация. Греъм се опита да избяга. Хванахме го на летището.

– Можехте да изчакате. Да вкарате някого в самолета с него. Да залеете самолета с ТУ-4.

– Помниш ли каква врява се вдигна последния път, когато използвахме ТУ-4 срещу цивилни граждани? Проклети репортери! – Бера потререпери. Не го обвинявах.

РАМО и органоборсаджиите играят странна игра. Органоборсаджиите трябва да доставят донорите си живи, затова винаги са въоръжени с инжекционни пистолети, изстрелващи сачми с упойка на кристалчета, които мигновено се стопяват в кръвта. Ние използваме същото оръжие почти по същата причина: трябва да запазим криминалния престъпник за съда и после за държавните болници. Така че агентът на РАМО никога не убиваше човек преднамерено.

Веднъж научих истината. Един дребен органоборсаджия на име Рафаел Хейн се опитваше да достигне алармения бутон в собствения си дом. Ако го бе докоснал, щях да попадна в истински ад, хората на Хейн щяха да ме упоят и щях да си възвръщам съзнанието на части в контейнерите на Хейн за съхраняване на органи. Ето защо го удуших.

Докладът за случилото се беше в компютъра, но само трима души знаеха за него. Единият бе непосредственият ми началник, Лукас Карнър. Другият беше Джули. Засега това бе единственият убит от мен човек.

А Греъм бе първият, убит от Бера.

– Хванахме го на летището – обясни Бера. – Носеше шапка. Съжалявам, че не й обърнах внимание, щяхме да действаме по-бързо. Започнахме да го приближаваме с инжекционни пистолети. Той се обърна и ни видя. Пъхна ръка под шапката си и падна.

– Самоуби ли се?

– Тъхъ.

– Как?

– Вижте главата му.

Доближих се до масата, като се стараех да не преча на лекаря. Той изпълняваше стандартната процедура, опитвайки се да извлече информация от мъртъв мозък чрез индукция. Но не успяваше особено.

Върху главата на Греъм имаше плоска продълговата кутийка. От черна пластмаса, около два пъти по-малка от тесте карти. Докоснах я и веднага разбрах, че е прикрепена към черепа на Греъм.

– Друд. Моделът не е стандартен. Твърде е голям.

– Ъхъ.

По нервите ми рукна течен хелий.

– В нея има захранване.

– Точно така.

– Често съм се питал какво ли си купуват тузарите. Друд без кабел. Боже, тъкмо това бих си пожелал за Коледа.

Бера потрепери целият.

– Не говорете така.

– Знаехте ли, че е токоман?

– Не. Не се осмелявахме да поставим подслушвателно устройство в дома му. Можеше да го открие. Разгледайте това нещо по-внимателно.

Формата му е неправилна, помислих си. Черната пластмасова кутийка е полустопена.

– От нагриване – предположих аз.

– Ъхъ. Включил е захранването на пълна мощност. Изпратил е пълния убийствен заряд право в центъра на удоволствието. И, о боже, това, което продължавам да се питам, Джил, е какво ли е почувствал? Какво е могъл наистина да почувства?

Потупах го по рамото, вместо да му дам смислен отговор. Още дълго имаше да се чуди. Както и аз.

Този човек бе поставил жичката в главата на Оуен. Смъртта му миг от ада ли е била или всички наслади на рая в едно? Миг от ада, надявах се аз, без да съм сигурен.

Но поне Кенет Греъм не се намираше някъде другаде по света, получил ново лице, нови ретини на очите и нови върхове на пръстите от нелегалните банки за органи на Лорън.

– Нищо – рече лекарят. – Изгарянията в мозъка му са много лоши. Просто нищо не се е запазило достатъчно добре, за да извлечем смислена информация от него.

– Продължавайте да опитвате – нареди Бера.

Тихо си тръгнах. Може би по-късно щях да поканя Бера на чашка.

Изглежда той имаше нужда. Бера бе един от тези, които изпитваха съчувствие. Знаех, че почти е усетил онзи ужасен прилив на екстаз и разрушение, изпитани от Греъм, когато е напуснал света.

Холографиите от „Апартаменти Моника“ бяха пристигнали преди час. Милър бе изпратил снимки от последните шест седмици не само на наемателите от осемнайсети етаж, но и на онези от седемнайсети и деветнайсети. Бях объркан от изобилието на възможности.

Поиграх си с идеята някой от деветнайсети етаж да се е спускал от балкона си на осемнайсетия... и това всеки ден в продължение на пет седмици. Но стая 1809 нямаше външна стена, за да има прозорец, камо ли балкон.

Беше ли му хрумнала и на Милър същата идея? Ама че безсмислица. Той дори не знаеше какъв бе проблемът. Поизхвърлил се беше с холографиите, само за да покаже колко е готов да помогне.

Никой наемател от въпросния период не приличаше на известен или заподозрян човек на Лорън.

Поблагодарих и отидох за кафе. Тогава си спомних за двайсет и тримата в куфарчето ми, които можеха да са хора на Лорън. Бях ги оставил на един програмист, защото не бях съвсем сигурен, че ще успее да ги въведе сам в компютъра. Трябваше вече да е свършил. Обадих се долу. Беше готов.

Убедих компютъра да ги сравни с холографиите от „Апартаменти Моника“.

Нищо. Не съвпаднаха.

Прекарах следващите два часа в описване на случая Оуен Дженисън. Някой програмист щеше да го преведе за компютъра. Все още не бях толкова добър.

Оставаше ни непоследователният убиец на Ордас.

Както и плетеница от безизходни варианти. Смъртта на Оуен ни бе донесла куп нови снимки; снимки, които досега можеше и да са остарели. Органоборсаджиите си сменяха лицата като шапките. Привърших с описанието на случая, изпратих го долу на един програмист и се обадих на Джули. Вече нямаше да имам нужда от нейната закрила.

Джули си бе тръгнала.

Реших да се обадя на Тафи, но набрал половината цифри от номера ѝ, спрях. Има моменти, когато не бива да се звъни по телефона.

Чувствах нужда да се помръщя, да се скрия в пещера, в която да остана сам. Изражението ми навярно щеше да счупи екрана на телефона. Защо да го натрапвам на едно невинно момиче?

Запътих се и аз към къщи.

Когато излязох на улицата, вън вече беше тъмно. Минах по пешеходния мост над плъзгащите се пътеки и зачаках такси върху диска на пресечката. Не след дълго се спусна едно, с белия мигащ знак СВОБОДНО на корема. Качих се и пъхнах кредитната си карта.

Оуен бе събирал холографиите си от цяла Евразия. Повечето от тях, ако не и всичките, бяха на чуждестранни агенти на Лорън. Защо бях очаквал да ги открия в Лос Анджелис?

Таксито се издигна в бялото нощно небе. Светлините на града превръщаха облачната покривка в плосък бял купол. Мушнахме се в облаци и останахме там. Автопилотът на таксито не се интересувахе дали гледката ми харесва или не.

... Така че с какво разполагах сега? Или някой измежду десетките наематели беше човек на Лорън, или непоследователният, предпазлив убиец на Ордас бе оставил Оуен да умира самичък цели пет седмици.

... Възможно ли беше този непоследователен убиец да се държи толкова невероятно?

В крайна сметка той бе моят хипотетичен Лорън. А Лорън бе способен на убийство, най-голямото престъпление. Той убиваше наред, постоянно, с баснословни печалби. РАМО не можеше да го хване. Не беше ли време да е станал вече невнимателен?

Като Греъм. Колко ли дълго Греъм е подбирал донори измежду клиентите си, като се е спирал на няколко безлични самотници годишно? А после на два пъти за няколко месеца е избрал клиенти, които щяха да бъдат потърсени. По невнимание.

Повечето престъпници не са особено интелигентни. Лорън беше достатъчно умен, но наетите от него хора не би трябвало да са на по-високо от средното ниво. Лорън използваше глупациите – онези, които ставаха престъпници, защото нямаха достатъчно мозък да успеят в живота.

Ако човек като Лорън станеше невнимателен, то щеше да се случи именно по този начин. Несъзнателно щеше да оцени интелигентността на РАМО по тази на собствените си хора. Подмамен от изобретателния план за убийство, можеше да е пропуснал единствения му недостатък и да го е изпълнил. Имайки до себе си Греъм, който да го съветва, той е

знаел за токоманията повече от нас – навярно достатъчно, за да повярва във влиянието ѝ върху Оуен.

След това убийците на Оуен са го закарали в апартамента му и повече не са го погледнали. Лорън бе поел известен риск и бе спечелил.

Следващия път щеше да стане по-невнимателен и някой ден щяхме да го пипнем.

Но не днес.

Таксито се измъкна от потока на движението и кацна върху покрива на моя блок в Холивуд Хилс. Слязох и тръгнах към асансьорите.

Вратата на единия се отвори. Някой излезе от него.

Нещо ме предупреди, нещо в начина, по който се движеше. Обърнах се, като извадих бързо пистолета от кобура под мишницата си. Таксито щеше да послужи за добро прикритие – ако вече не се бе издигнало. От сенките бяха изскочили още фигури.

Мисля, че успях да поразя двама, преди нещо да ме ужили по бузата. „Милостиви“ куршуми, кристалчета упойка се разтапяха в кръвта ми. Зави ми се свят, покривът се завъртя и центробежната сила ме просна безчувствен върху настилката. Над мен се надвесиха сенки, които после се разтегнаха до безкрайност.

Събудих се внезапно от докосването на пръсти до черепа ми.

Стоях прав, увит като мумия в меки, добре стегнати превръзки. Нито един мускул по-надолу от врата си не можех да помръдна. В мига, в който установих това, вече беше късно. Мъжът зад мен свърши с откачането на електродите от главата ми и се появи в полезрението ми, извън обсега на въображаемата ми ръка.

В него имаше нещо птиче. Бе висок и строен, с леки кости, а триъгълното му лице завършваше с остра брадичка. Буйната му коприна руса коса се отдръпваше от слепоочията и образуваше шпиц на челото. Носеше безупречно скроен вълнен панталон на оранжеви и кафяви райета. Като се усмихна широко, той застана със скръстени ръце и наклонена на една страна глава в очакване да проговоря.

Познах го. Негова холография бях видял сред книжата на Оуен.

– Къде съм? – изпъшках аз в опит да се престоря на преуморен. – Колко е часът?

– Часът ли? Вече е сутрин – отговори похитителят ми. – Колкото до това, къде се намирате, ще ви оставя да се почудите още.

Нещо в маниерите му... Реших да опитам и рекох:

– Лорън?

Лорън се поклони съвсем леко.

– А вие сте Джилбърт Хамилтън от полицията на Обединените нации. Джил Ръката.

Защо не каза РАМОто, а Ръката? Пропуснах го край ушите си.

– Изглежда съм заспал.

– Подценявате възможностите на моята собствена ръка, както подценявате и интересите ми.

И наистина. Да хванете някое РАМО не е по-трудно, отколкото който и да е друг гражданин, ако го заварите неподготвен и сте готови да рискувате хората си. В този случай рискът не му бе струвал нищо. Ченгетата използват инжекционни пистолети по същата причина като органоборсаджиите. Онези, които бях прострелял, ако изобщо имаше засегнати в съвсем краткотрайната битка, трябва отдавна да се бяха събудили. Лорън сигурно ме беше увил в тези превръзки, а после ме е подложил на „руски сън“, докато се почувства готов да разговаря с мен.

„Руският сън“ бяха електродите. По един на всеки клепащ и един на тила. През мозъка минава слаб ток, който ви приспива. За един час се наспивате колкото за цяла нощ. Ако не се изключат, можете да спите вечно.

Значи това беше Лорън.

Стоеше пред мен и подобно на птица ме наблюдаваше с наклонена на една страна глава. В едната от скръстените си ръце държеше инжекционен пистолет – доста небрежно, както забелязах.

Колко бе часът? Не смеех да попитам втори път, защото Лорън можеше да се досети. Но успееш ли да го баламосам до девет и четирийсет и пет, Джули би могла да изпрати помощ...

Но къде да я изпрати?

Измамник в истерия! Къде ли се намирах? Щом аз не знаех това, нямаше как да го научи и Джули!

А Лорън възнамеряваше да ме прати в банките за органи. Една доза упойка щеше да ме накара да изгубя съзнание, без да увреди никоя от крехките, безкрайно различни части, които образуваха Джил Хамилтън. После лекарите на Лорън щяха да ме разфасоват.

В държавните операционни зали изгарят със светкавица мозъка на престъпника, за да го погребат после в урна. Бог знае какво щеше да направи Лорън с моя мозък. Останалите ми части бяха млади и здрави. Дори ако се приспаднаха разноските на Лорън, струвах повече от един милион ОН марки живо тегло.

– Защо мен? – запитах. – Искали сте мен, а не просто някое РАМО. На какво дължа това внимание?

– Вие разследвате случая с Оуен Дженисън. Прекалено старателно.

– Недостатъчно старателно, по дяволите!

Лорън ме изгледа озадачен.

– Наистина ли не разбирате?

– Наистина.

– Намирам го за изключително интересно – заяви Лорън. – Изключително.

– Както и да е, защо съм все още жив?

– Бях любопитен, г-н Хамилтън. Мислех, че ще ми разкажете за вашата въображаема ръка.

Значи умишлено бе казал Ръката, а не РАМОто.

– Моята какво! – опитах се да го заблудя.

– Излишно е да играем на криеница, г-н Хамилтън. Ако реша, че губя, ще използвам ето това. – Той размаха инжекционния пистолет. – И никога вече няма да се събудите.

По дяволите! Знаеше. Единствените неща, които можех да движа, бяха ушите и въображаемата ми ръка, а Лорън знаеше за нея! Никога нямаше да успея да го подмамя в обсега ѝ.

При положение, че знаеше всичко за нея.

Трябваше да го накарам да говори.

– Добре, ще ви кажа – съгласих се аз, – но ми е интересно как сте научили за нея. Имате агент в РАМО?

Лорън се подсмихна.

– Бих искал да бе така. Не. Преди няколко месеца, съвсем случайно, бяхме хванали един от хората ви. Когато разбрах какъв е, накарах го да си поговорим за работата му. Той успя да ми поразкаже нещичко за забележителната ви ръка. Надявам се да науча повече от вас.

– Как се казваше?

– Няма значение, г-н Хамил...

– Как се казваше?

– Нима очаквате да помня името на всеки донор?

Кой ли бе попаднал в органите банки на Лорън?

Някой непознат, познат, приятел? Помни ли управителят на клиниката всяко заклано теле?

– Интересуват ме така наречените психически възможности – каза Лорън. – Сетих се за вас. После, тъкмо когато се канех да сключа договор с вашия поясарски приятел Дженисън, си спомних нещо

необичайно за един човек от неговия екипаж. Те ви наричаха Джил Ръката, нали? Какво пророчество! По космодрумите пиенето ви е излизало безплатно, ако успеете да вдигнете чашата с въображаемата си ръка.

– Проклет да бъдете дано! Вие сте си помислили, че Оуен е подставено лице, така ли? Загинал е заради мен! Заради мен!

– С биене в гърдите няма да спечелите нищо, г-н Хамилтън. – Главят на Лорън придоби стоманен оттенък. – Забавлявайте ме, г-н Хамилтън.

През цялото време бях опипвал наоколо, търсейки нещо, което би могло да ме измъкне от отвесния ми затвор. Къде такъв късмет. Бях загърнат като мумия в превръзки, твърде здрави, за да бъдат разкъсани. Единственото, което можех да доловя с въображаемата си ръка, бяха платнените повивки до самия ми врат и една подпорна метална пръчка по дължината на гърба ми, която да ме държи изправен. Под бинтовете бях гол.

– Ще ви продемонстрирам свръхестествените си способности – рекох на Лорън, – ако ми дадете една цигара. – Може би това щеше да го доведе достатъчно близо...

Той явно знаеше нещо за ръката ми. Знаеше обсега й. Постави една единствена цигара върху масичка на колела и я бутна към мен. Вдигнах цигарата, пъхнах я в устата си и с надежда зачаках да дойде да ми я запали.

– Грешката е моя – промърмори той, дръпна назад масичката и повтори цялата процедура със запалена цигара.

Никакъв късмет. Но поне щях да пуша. Хвърлих първата цигара колкото можех по-далече – на около половин метър. Трябваше да движа въображаемата си ръка бавно. Иначе това, което държах с нея, се изпъзваше от пръстите ми.

Лорън ме гледаше захласнат. Летяща, недокосваща се до нищо цигара, която се подчиняваше на волята ми! В очите му четях страхопочитание и ужас. Лошо. Навярно цигарата беше грешка.

Някои хора смятат пси-способностите за сродни с тези на вещиците, а хората с психични дарби – за слуги на Сатаната. Ако Лорън се страхуваше от мен, бях мъртъв.

– Интересно – отбеляза той. – Докъде може да стига?

Знаеше го.

– Докъдето и истинската ми ръка, разбира се.

– Но защо? Някои умеят да се протягат много по-надалеч. Защо не и вие?

Той седеше в другия край на стаята, поне на десетина метра от мен, разположен в удобно кресло. В едната си ръка държеше напитка, а в другата инжекционния пистолет. Изглеждаше блажено отпуснат. Почудих се дали изобщо щях да го видя някога да стане оттам, камо ли да дойде в обсега ми.

Помещението беше тясно и голо, с вид на мазе. Креслото на Лорън и едно малко преносимо барче бяха единствените мебели, освен ако нямаше други зад гърба ми. Такова мазе можеше да има навсякъде. Където и да е в Лос Анджелис или извън него. И ако наистина бе сутрин, сега можех да съм на което и да е място на Земята.

– Сигурно други могат да достигат по-далеч от мен – отговорих аз. – Те обаче нямат моята сила. Ръката е въображаема, разбира се, и въображението ми няма да я направи триметрова. Навярно някой би успял да ме убеди да си я представя, ако настоява достатъчно силно. Но може да разруши и това, в което вярвам. Тогава ще остана с две ръце като всеки друг. По-добре ми е... – Не довърших, тъй като Лорън все едно щеше да ми вземе всичките проклети ръце.

Допуших цигарата си до края и я хвърлих.

– Искате ли да пийнете?

– Разбира се, стига да имате малка чаша. Иначе няма да мога да я вдигна.

Той намери стъклена чашка и ми я изпрати върху масичката на колела. Едва ми стигнаха силите да я повдигна. Очите на Лорън не ме изпсунаха нито за миг, докато отпивах и я оставях обратно.

Старият номер с цигарата. Снощи го бях използвал, за да си хвана момиче. Сега ми помагаше да остана жив.

Наистина ли исках да напусна този свят с нещо, хванато здраво във въображаемите ми юмруци? Да забавлявам Лорън. Да поддържам интереса му, докато...

Къде се намирах? Къде?

И изведнъж разбрах.

– Ние сме в „Апартаменти Моника“ – рекох. – Няма начин да сме другаде.

– Знаех си, че в крайна сметка ще се досетите – усмихна се Лорън. – Но е твърде късно. Хванах ви навреме.

– Не бъдете толкова самодоволен. Успяхте поради моята глупост, а не заради вашия късмет. Трябваше да го надуша. Оуен никога не би дошъл тук по собствено желание. Вие сте му заповядали.

– Точно така. По това време вече знаех, че е претател.

– Затова сте го изпратили тук да умре. Кой го проверяваше всеки ден, за да види дали не се е освободил? Управителят Милър ли? Той сигурно работи за вас. Именно Милър е изтрил всички ваши холографии от компютъра.

– Да, той го проверяваше – отвърна Лорън. – Но не всеки ден. Имах човек, който наблюдаваше Оуен всяка секунда с помощта на преносима камера. Изнесохме я, след като умря.

– А после изчакахте още една седмица. Добре изпитано.

Странното беше, че загубих толкова много време. Атмосферата на това място... какви хора биха живели в „Апартаменти Моника“? Без лица, без самоличност, хора, които сигурно не биха липсвали на никого. Щяха да си стоят в апартаментите, докато Лорън проверява дали наистина нямат кой да ги потърси. Онези, които отговаряха на изискването, изчезваха заедно с документите и личните си вещи, а холографиите им се изтриваха от компютъра.

– Опитах се да продам органи на поясарите – каза Лорън – с помощта на вашия приятел Дженисън. Знам, че той ме е предал, Хамилтън. Искам да знам до каква степен?

– Достатъчно голяма. Получихме подробни планове за изграждането на диспансер към банка за органи в Пояса. Тъй или иначе нямаше да успеете, Лорън. Поясарите не мислят по този начин.

– Без снимки.

– Без. – Не исках да си смени лицето.

– Сигурен бях, че е оставил нещо – заяви Лорън. – Иначе щяхме да го използваме като донор. Много по-просто, а и много по-изгодно. Имах нужда от тези пари, Хамилтън. Знаете ли колко струва на организацията загубата на един донор?

– Около милион. Защо го направихте?

– Оставил бе нещо, до което нямаше как да се добера. Единственото, което можехме да сторим, беше да се опитаме да попречим на РАМО да го потърси.

– А-ха. – Едва тогава схванах. – Когато някой изчезне безследно, органоборсаджиите са първото нещо, за което ще си помисли всеки идиот.

– Естествено. Така че той не можеше просто да изчезне, нали? Полицията щеше да се обърне към РАМО, случаят щеше да отиде при вас и щяхте да започнете да търсите.

– Клетка на някой космодрум.

– Ъ?

– На името на Кюбс Форсайт.

– Знаех това име – рече Лорън през зъби. – Трябваше да го използвам. Знаете ли, след като му пуснахме тока, опитахме се да го принудим да говори, като му измъквахме друда от куплунга и го задържахме така. Но не се получи. Той не можеше да се концентрира върху нищо друго, освен върху пъхането на друда отново в главата му. Търсихме навсякъде...

– Ще ви убия – казах, мислейки го съвсем сериозно.

Лорън поклати глава.

– Надали, г-н Хамилтън. Още една цигара?

– Да.

Изпрати ми я, запалена, върху масичката на колела. Вдигнах я, като я държах леко предизвикателно. Само ако можех да привлека вниманието му върху нея – като единствен начин да открие въображаемата ми ръка.

Защото ако задържеше поглед върху цигарата, а аз я пъхнех в устата си в критичния момент – щях да оставя ръката си свободна, без той да забележи.

Какъв критичен момент? Лорън продължаваше да си седи в креслото. С мъка удържах желанието си да го подмамя по-наблизо. Всеки опит в тази насока би го направил подозрителен.

Колко ли беше часът? И какво правеше Джули? Спомних си една нощ от преди две седмици. Спомних си вечеря на терасата на най-високия ресторант в Лос Анджелис, почти на километър и половина в небето. Под нас се простираше неонов килим, който докосваше хоризонта във всички посоки. Може би тя ще успее да долови това...

Трябваше да ме провери в девет и четирийсет и пет.

– Сигурно сте бил забележителен космонавт – поде Лорън. – Като си помисли човек, че единствено вие в Слънчевата система сте можел да настроите антена отвън на корпуса, без да напускате кабината.

– За антените трябва малко по-силни мускули, отколкото имам аз. – Значи знаеше, че мога да се пресягам през разни неща. Ако бе разбрал толкова... – Не биваше да се отказвам – признах на Лорън. – Сега, в момента, много бих искал да съм на някой кораб. Но тогава единственото, което желях, беше да имам две здрави ръце.

– Жалко. Сега имате три. Не сте ли се замисляли, че да използвате пси-способностите си срещу хора е форма на измама?

– Какво?

– Помните ли Рафаел Хейн? – Гласът на Лорън стана неравен.

Обзет бе от гняв и с мъка го подтискаше.

– Естествено. Дребен органоборсаджия от Австралия.

– Рафаел Хейн ми беше приятел. Знам, че по едно време е успял да ви завърже. Кажете ми, г-н Хамилтън, щом вашата въображаема ръка е толкова слаба, как сте се отвързал?

– Не съм. Не бих могъл. Хейн ми бе сложил белезници. Просто бръкнах в джоба му за ключа... с въображаемата ръка, разбира се.

– Използвали сте пси-способностите си срещу него. Без никакво право!

Магия. Всеки, който сам не притежава такива психически способности, ги чувства като магия, поне донякъде. Мъничко страх, мъничко завист. Лорън си мислеше, че може да се справи с РАМО – убил бе поне един от нас. Но да се изпращат магьосници срещу него беше твърде нечестно.

Ето защо ме бе оставил да се събудя. Лорън искаше да позлорадства. Колко хора бяха хващали магьосник?

– Не бъдете идиот – рекох. – Не съм искал да играя глупавата ви игра, нито тази на Хейн. По моите правила вие сте убиец на едро.

Лорън се изправи на крака (колко ли бе часът?) и внезапно разбрах, че времето ми е изтекло. Беше бесен. Дори копринената му руса коса се наежи.

Гледах в тънкото иглено дуло на инжекционния пистолет. Нищо не можех да направя. Обсегът на телекинезата ми бе същия като на пръстите ми. Почувствах всички неща, които никога нямаше да усетя: четвъртинката трастин в кръвта ми, за да предпази водата в клетките ми от замръзване, студената баня на полузамръзвания спирт, скалпелите и малките прецизни хирургически лазери. Най-вече тези скалпели.

И всичко, което знаех, щеше да умре, когато изхвърлеха мозъка ми. Знаех как изглежда Лорън. Знаех за „Апартаменти Моника“ и още много други неща от този род. Знаех къде да отида, за да видя Долината на смъртта в цялата ѝ красота, и някой ден щях да го направя. Колко ли беше часът? Колко?

Лорън бе вдигнал инжекционния си пистолет и гледаше в мерника му на една изпъната ръка разстояние. Очевидно си мислеше, че се намира на тренировка по стрелба.

– Наистина е жалко – каза той и гласът му едва забележимо трепна. – Трябваше да си останете космонавт.

Какво чакаше?

– Не мога да се свия от уплаха, докато не ми отпуснете превръзките

– троснах се аз и за да го подчертая, запокитих каквото бе останало от цигарата ми по него. Фасът се изплъзна от пръстите ми, протегнах се, хванах го и...

И го пъгнах в лявото си око.

По друго време бих поразмислил върху идеята си малко по-внимателно. Но пак щях да я осъществя. Лорън вече мислеше за мен като за своя собственост. Във вид на жива кожа, здрави бъбреци, няколко метра артерии и всякакви части в банките му за органи, аз представлявах имуществено на стойност един милион ОН марки. А унищожавах окото си! Очите винаги са били слабото място на органоборсаджииите – всеки, който носи очила, би могъл да си купи нов чифт, а самите органоборсаджии постоянно искат да сменят ретината си.

Това, което не бях очаквал, бе болката. Някъде бях чел, че върху очната ябълка нямало сетивни нерви. Значи ме боляха клепачите. Ужасно!

Но трябваше да задържа фасата само за миг.

Лорън изруга и с всички сили се втурна към мен. Знаеше колко бе слаба въображаемата ми ръка. Какво можех да направя с нея? Не знаеше, изобщо не го проумя, въпреки че беше очевидно. Дотича до мен и помете цигарата с удар, който за малко не ми откъсна главата и който запрати вече угасналия фас в стената. Запъхтян, ръмжащ, изгубил ума и дума от гняв, той стоеше пред мен – в обсега ми.

Окото ми се затвори като малък измъчен юрук.

Протегнах ръка покрай пистолета на Лорън, през гръдния му кош и напипах сърцето му. Стиснах.

Очите му силно се разшириха, устата му се отвори, ларинксът му конвулсивно се изду. Имаше време да стреля. Вместо това той задраска с полупарализирана ръка по гърдите си. На два пъти ноктите му продраха напразно издуващите се за въздух гърди. Помисли, че е получил сърдечен удар. После опулените му очи попаднаха върху лицето ми.

Моето лице. Бях едноок хищник, ръмжащ от желание да убива. Щях да му взема живота, дори ако трябваше да изтръгна сърцето му от гърдите! Как не бе го разбрал? Той разбра!

Стреля в пода и падна.

Изби ме пот и се разтреперах от нерви и отвращение. Белезите! Целият беше в белези, които почувствах, че влизат и навътре. Сърцето му бе трансплантат. А останалото в него – отдалеч бе изглеждал на трийсет, но от толкова близо вече не можех да определя. Някои органи бяха по-млади, други по-стари. Колко от Лорън беше Лорън? Кои части бе

взел от други хора? И никой от тях не бе съвсем подходящ.

Трябва да е бил хронически болен, помислих си. Комисията по разпределението му е отказвала трансплантатите, от които се е нуждаел. Докато един ден не е намерил решението на всичките си проблеми...

Лорън не помръдваше. Не дишаше. Спомних си как сърцето му бе подскочило и се бе загърчило в ръката ми, а после внезапно се бе отпуснало.

Лежеше върху лявата си ръка, скривайки часовника. Бях съвсем сам в празна стая и все още не знаех колко бе часът.

Така и не разбрах. Минаха часове, преди Милър да се осмели най-после да наруши заниманията на шефа си. Пъхна кръглото си безизразно лице през откренатата врата, видя проснатия в краката ми Лорън и се отдръпна с писък. След минута през процепа на вратата се показа инжекционен пистолет, последван от воднисто синьо око.

Усетих ужилване по бузата.

– Проверих те по-рано – каза Джули. Седнала бе неудобно в долния край на болничното легло. – Или по-скоро ти ме повика. Когато пристигнах на работа, теб те нямаше, почудих се защо и тряс. Много лошо ли беше?

– Доста – отвърнах.

– Никога не бях чувствала някого толкова уплашен.

– Е, не споменавай това пред никого. – Натиснах копчето, за да изправя леглото в седнало положение. – Трябва да си пазя репутацията.

Окото и кухнята около него бяха превързани и безчувствени. Не изпитвах болка, но тази безчувственост ме дразнеше – напомняше ми, че двама мъртви бяха станали част от мен. Една ръка, едно око.

Ако Джули долавяше мислите ми, нищо чудно да е нервна. А тя беше нервна. Непрестанно се местеше и поклащаше на леглото.

– През цялото време се питах колко е часът. Колко беше?

– Около девет и десет. – Джули потрепери. – Помислих, че ще припадна, когато онзи... онзи безличен дребен мъж се прицели с инжекционния си пистолет иззад ъгъла. О, не! Недей, Джил. Всичко свърши.

Толкова близо? Толкова близо ли е било?

– Слушай – рекох, – върни се на работа. Оценявам отзивчивостта ти, но така няма да постигнем нищо добро. Ако запазим спомена тъй жив, и двамата ще изпаднем в състояние на постоянен ужас.

Тя кимна отсечено и стана.

– Благодаря ти, че дойде. Благодаря ти също, че ми спаси живота.

Джули се усмихна на прага.

– Благодаря за орхидеите.

Все още не ги бях поръчал. Повиках една сестра и я накарах да ми каже, че мога да си тръгна още днес, след вечеря, ако си ида право у дома в леглото. Донесе ми и телефон, по който поръчах орхидеите.

След това пак спуснах леглото назад и полежах така известно време. Хубаво е да си жив. Започнах да си припомням разни дадени обещания, обещания, които можеше никога да не изпълня. Навярно бе дошло време да се погрижа за това.

Обадох се долу в служба Наблюдение на Джексън Бера. След като го оставих да изтръгне от мен историята на героичната ми постъпка, го поканих на чашка горе при мен, в болничното отделение. Бутилката от него, но щях да му я платя. Той възрази, но го накарах да приеме.

Бях набрал половината номер на Тафи, когато, както и предишната вечер, промених решението си. Върху нощната масичка до леглото се намираще ръчния ми телефон. Без предаване на образ.

– Ало?

– Тафи? Джил е. Можеш ли да си вземеш един свободен уикенд?

– Разбира се. От петък ли да започва?

– Чудесно.

– Ела да ме вземеш в десет. Разбра ли нещо за приятеля си?

– Да. Бях прав. Убили са го органоборсаджийи. Вече всичко свърши, хванахме виновника. – Не споменах нищо за окото. До петък щяха да ми махнат превръзките. – Колкото до уикенда, иска ли ти се да видиш Долината на смъртта?

– Шегуваш се, нали?

– Ни най-малко. Слушай...

– Но там е горещо! Сухо! Мъртво е като на луната. Нали спомена именно Долината на смъртта?

– През този месец не е горещо. Изслушай ме...

И тя ме изслуша. Слуша достатъчно дълго, за да се убеди.

– Знаеш ли какво си мислех? – рече тя накрая. – Ако ще се виждаме често, по-добре е да сключим... сделка. Няма да си говорим за работа. Съгласен ли си?

– Добра идея.

– Проблемът е, че работя в болница – каза Тафи. – Хирург съм. За мен органичният трансплантационен материал е просто средство за работа, средство, което използвам за изцеляване. Дълго време ми

трябваше, докато започна да го приемам така. Не искам да знам откъде идват материалите и не искам да слушам нищо за органоборсаджии.

– Добре, споразумяхме се. Ще се видим в петък в десет.

Лекар, помислих си по-късно. Добре. Уикендът се очертаваше хубав. Хората, които изненадват, най-много заслужават да бъдат опознати.

Бера влезе с бутилка J&V.

– Аз черпя – заяви той. – Няма смисъл да спориш, защото тъй или иначе не можеш да стигнеш портфейла си.

И борбата започна.

КРАЙ

© 1969 Лари Нивън
© 1992 Емануел Икономов, превод от английски

Larry Niven
Death by Ecstasy, 1969

Източник: <http://bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Публикация:

СМЪРТ В ЕКСТАЗ: ТРИ ФАНТАСТИЧНО-КРИМИНИ ПОВЕСТИ ЗА ДЖИЛ
РЪКАТА. 1992. Изд. Панорама, София. Сборник повести. Превод: от англ. Емануел
ИКОНОМОВ [The Long Arm of Gil Hamilton, Larry NIVEN]. Формат: 20 см. Офс. изд.
Тираж: 20 000 бр. Страници: 192. Цена: 15.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/543>]